

71. kapitola - Jeho Výsost je falešně obviněna

Mo Ran nevěřicně vydechl, tvář mu zpopelavěla, když k sobě přivolával zbraň, kterou sotva před několika okamžiky skryl. Jiangui odpověděl na jeho volání a skočil mu do dlaně jako šarlatový oheň.

Zbraň, která zabila Osmnáctou vypadala přesně jako Jiangui, až na to že neměla žádnou rukojeť. - Je snad možné, že na světě existuje ještě jeden Jiangui?

Než o tom mohl začít uvažovat, ozval se zvuk kroků, které se rychle přibližovaly. Chu Wanning si na rozdíl od Mo Rana zachoval chladnou hlavu; bystře odhadl situaci a v očích se mu zatřpytil mráz: „Mo Rane, okamžitě Jiangui schovej!“

„Co?“

Bylo pozdě.

Ke vchodu do jeskyně už přišel celý zástup lidí. Byli tu členové pernatého klanu, kultivující ze všech možných sekt, byli tu i Xue Meng a Shi Mei... jako by si někdo povšiml, že se tu děje něco podivného a všechny sem rychle zavolal.

A tak je všechny, jak jeden po druhém vcházeli, uvítal pohled na zavražděnou Osmnáctou; kolem hrdla měla utaženou vrbovou haluz a za ní stál Mo Ran s malým dítětem, potlučením a zhmožděním, jako by podstoupili namáhavý zápas. Mo Ran byl potřísněný krví a v ruce držel Jiangui, vrbovou větévku, která planula zlověstným rudým světlem.

Nikdo ani nedýchal, dokud se někdo nerozkřičel: „V-vrah!“

Lidé rázem začali rámusit, zmatkovat, zlobit se a šeptat, šepot se slil v mocný proud a zaduněla slova, ze kterých šel mráz po zádech.

„Je mrtvá.“

„Vrah.“

„To bylo tak kruté.“

„Musel zešílet.“

„Blázen.“

To se ozývalo pořád dokola. Vydrážděný dav vypadal přesně stejně jako chodící mrtvoly z iluze. Mo Ranovi se na okamžik zdálo, že iluze neskončila, ale že ta noční můra pokračuje.

Jako by krev prolitá v Li'nanu před dvěma staletími pořád pokrývala zem.

„Ne...“ Ustoupil o krok dozadu, hrdlo měl úplně vyschlé.

„Já to neudělal.“

Ucítíl, že ho něco zatahalo za šaty. Zastavil se.

Zadíval se dolů a uprostřed toho šílenství uviděl pár jasných očí.

Bezmocně zašeptal: „Já to neudělal...“

Chu Wanning kývl a pokusil se ho zaštitit vlastním tělem. Ale teď je jen dítětem, co může dělat?

Ale zatímco se tak trápil, Mo Ran vykročil vpřed.

Stále víc a víc lidí začalo vykřikovat: „Chyťte ho! To dítě taky! Zadržte je oba! Vrazi!“

„Nemůžeme je nechat odejít, jsou nebezpeční! Rychle, chyťte je!“

Mo Ran postrčil Chu Wanninga za sebe, takže ten nic neviděl, potom se nadechl a vzpamatoval se.

„Já jsem slečnu Osmnáctou nezabil. Prosím, nechte mě mluvit.“

Tváře v davu se rozmazaly, jak ho přepadla vzpomínka z jeho minulého života, tak nesnesitelná, že si ji nechtěl připomenout. Natahoval se, a pak v zástupu uviděl Xue Menga plného pochybností a potom i Shi Meie s široce rozevřenými očima a bledým obličejem, který stále vrtěl hlavou.

Mo Ran zavřel oči a tichým hlasem řekl: „Já jsem jí nezabil, ani jsem neměl v úmyslu utéct. Můžete mně vyslechnout, než mě někam zavřete?“

Ale nikdo ho neposlouchal. Davem zmítal hněv a strach; vysoký ženský hlas vykřikl: „Připřistihli jsme vás při činu, co ještě chcete vykládat!“

„Dejte je napřed pod zámek, když se ukáže, že to neudělali, můžeme je potom pustit vždycky!“

„Chyťte je! Na ně!“

Xue Meng se probral z otřesu. Postavil se před shromážděné lidi, před všechny ty obličejy sešklebené hněvem, zády k Mo Ranovi a zvedl hlas: „Prosím, uklidněte se prosím, musím vám něco říci!“

„Kdo sakra jste!“

„Proč bychom vás měli poslouchat!“

„Počkejte, není to malý fénix?“

„Malý fénix? Myslíte miláčka nebes? Toho Xue Menga?“

„To je on...“

Xue Meng vypadal strhaně; byl smrtelně bledý. Zhluboka se nadechl a pomalu promlouval: „Vy všichni, poslouchejte prosím. Oba jsou to žáci z hory Sisheng a já se mohu zaručit za to, že by v žádném případě nemohli vztáhnout ruku na někoho nevinného. Prosím uklidněte se a nechte je mluvit.“

Chvíli bylo ticho a potom někdo zaječel: „A proč máme věřit vám? To že to jsou žáci z hory Sisheng, ještě neznamená, že je opravdu dobře znáte!“

„Přesně tak! Nikdy nevíte, čeho je ten druhý schopen, ani když jste ze stejné sekty!“

Xue Meng se zamračil, rty měl stisknuté do tenké čáry a ruce zatínal v pěsti.

Za ním stál Mo Ran s Chu Wanningem v závěsu. Po pravdě ho dost překvapilo, když Xue Meng vystoupil na jejich obranu. V minulém životě si se svým bratrancem nebyli nijak blízcí, po pravdě, sotva se dokázali snést. Když se později stal císařem lidské říše a zabíjel, pálil a plnil podle libosti, přirozeně skončili jako nepřátelé.

Proto nečekal, že se Xue Meng postaví zády k němu a bude čelit rozhněvanému davu a jejich ukazujícím prstům.

Mo Ran cítil, jak mu srdce zaplavuje příliv vřelosti: „Xue Mengu, ty... mi věříš?“

„Um! Jo, správně, ty pitomej pse! Xue Meng se k němu natočil a zavrčel: „Podívej se, v čem to zas lítáš! Nejsi náhodou ty ten starší a rozumnější? Proč mám pořád žehlit tvoje průšvihy!“

Když ale Mo Ranovi vynadal, obrátil se nazpátek a začal ještě ostřejším tónem křičet na lidi před sebou: „Co? Já že je neznám? Jeden je můj mladší bratr a druhý je můj bratranec! Tak kdo je zná líp? Vy nebo já?!“

„Xue Mengu...“

„Vás by snad zabilo, kdybyste si je poslechli? To se bojíte, že když jim dáte trochu času, tak jim narostou křídla a uletí pryč?“

Shi Mei teď také vystoupil dopředu, ale jeho způsoby byly příliš mírné na to, aby udělal dojem a v jeho hlase byla nejistota, když říkal: „Poslouchejte všichni, já se za ně také zaručuji. Oni určitě slečně Osmnácté neublížili, prosím, vyslechněte si je, děkuji...“

Vystoupil i Ye Wangxi. I když se za ně nezaručil, byl daleko klidnější než zbytek rozlíceného davu: „I když se jedná jen o dočasné zadržení, měli by mít možnost vše vysvětlit a hájit se. Jinak nám může skutečný vrah uniknout. Co když je to jeden z nás, jak tu mluvíme?“

„... Tak dobrá! Poslechneme si vás!“

„Ale stejně vás dáme pod zámek! Opatrnosti není nazbyt!“

„Jsou vinní, dokud se neprokáže opak!“

Mo Ran vydechl, sepjal ruce a dotkl se s nimi svého čela a potom se usmál.

„Nikdy jsem nedoufal, že když budu v úzkých, najde se někdo, kdo mi bude věřit. Dobrá, i když skončím ve vězení, kvůli vám třem se přesto nebudu hněvat.“

Stručně a jednoduše popsal k čemu došlo, od manifestace iluze, přes události, které tam prožili až po to, jak vystoupili z iluze a našli Osmnáctou mrtvou. Naneštěstí, děj „Nepřítel“ doběhl až do konce, a pokud by do něj chtěla vstoupit další osoba, vznikla by úplně nová iluze. Neexistoval žádný způsob, jak ověřit, jestli Mo Ran mluvil pravdu, anebo lhal. Zdálo se spíš, že si Mo Ran musel ten nepravděpodobný a komplikovaný příběh vymyslet, protože měl moc málo času na to, aby přišel s něčím lepším.

Když skončil, vypadalo to, že zhruba polovina přítomných váhá.

Jedna z příslušnic pernatého klanu něco tiše pošeptala své podřízené a potom nahlas řekla: „Mo Rane, Xia Sini, ačkoli jste nám poskytli vysvětlení, nepředložili jste žádné důkazy. Abychom v Pramenu broskvových květů zajistili bezpečnost, musíme vás zadržet do doby, než bude záležitost objasněna.“

Mo Ran se bezmocně usmál: „Dobrá, předpokládám jsem, že to tak dopadne. Pokud mi budete dávat dost jídla a pití, nebudu si na nic stěžovat.“

„To je samozřejmé,“ řekla žena a pokračovala: „Od nynějška se prosím mějte všichni na pozoru, aby se předešlo podobným incidentům. Všichni, kdo se nebudou dostavovat včas, budou vyslýcháni, abychom vyloučili jakákoli podezření. Dále o celé věci zpravím vůdce všech sekt, zejména vůdce hory Sisheng, který má na celé záležitosti největší zájem. Pokud to bude možné, ráda bych sem pozvala vašeho mistra, abych si s ním pohovořila.“

„Mistra?!“ Mo Ranův výraz se okamžitě změnil.

Chu Wanning neřekl ani slovo.

„Já nechci, aby přijel mistr! Nestačí strýček?“

O záležitostech, které se týkají žáka, je vyrozuměn učitel. To je jedno z pravidel kultivačního světa. Na hoře Sisheng je to jinak?“

„Ne, ale...“

Mo Ran si zklamaně drbal hlavu, vzdychal, ale nevěděl, co říci.

O záležitostech, které se týkají žáka, by měl být vyrozuměn učitel, to jistě dává smysl. Když ale přemýšlel o Chu Wanningově lhostejné tváři a o jeho chladném, ostrém pohledu, byl si Mo Ran jistý, že kdyby přijel, dal by mu napřed co proto, a potom teprve začal zjišťovat, jestli něco udělal nebo ne. Vůbec neměl chuť se s ním vidět.

Ale ať už říkal cokoli, stejně nemohl nic dělat.

Jeho i s malým bratříčkem zavřeli do vězení.

V Pramenu broskvových květů vězení představovala jeskyně, nijak velká, ale ani příliš malá. Její vchod byl zarostlý starými ostružiníky, které poslouchaly jen příkazy pernatého klanu. Denní světlo dovnitř nepronikalo, ale naštěstí tam byla pícka s očarováním ohništěm, které nikdy nevyhasínalo.

Její vybavení bylo prosté: kamenné lůžko, na kterém byly pro větší pohodlí zlato-rudé péřové polštáře, kamenný stůl a čtyři kamenné stoličky, bronzové zrcadlo a pár misek a pohárů.

Mo Rana a Chu Wanninga tady uvěznilo společně. I když jejich věc ještě nebyla vyřízená a žádný rozsudek nepadl, hlídala je členka pernatého klanu, která měla zřejmě dost blízko k Osmnácté. Osmnáctá přišla bezdůvodně o život, takže strážkyně se jim rozhodla jejich životy ztížit.

První večer si jejich strážkyně vzpomněla a donesla jim nějaké jídlo; nebyly žádné lahůdky a nebylo toho moc, ale k jídlu to stačilo. Ale druhý den už jim dovnitř hodila jen syrové maso, zeleninu, rýži, mouku, a sůl s tím, že nemá čas, aby jim vyvářela a ať se o sebe starají sami.

„Dobře, tak se postaráme sami. Je to jen vaření, co na tom může být těžkého?“ zamumlal Mo Ran z místa, kde ležel na zemi a začal sbírat rozházené potraviny.

„Co chce bratříček jíst?“

„... Cokoli.“

„Ach, neznám jídlo, které je těžší uvařit než to, co se jmenuje ‚cokoli‘. Tak se na to podíváme. Máme vepřové bůček, pekingské zelí... ts, ten pták je ale lakomý, je to jen pár zelených listů. Je tu dost rýže a mouky, ale jak dlouho s tím máme vydržet?“

Bručel si a přehraboval se v jídle a potom se podíval na Chu Wanninga: „Chceš rýži nebo nudle?“

Chu Wanning ležel na břiše na lůžku. Chvilu váhal a nakonec řekl: „Nudle.“

Pak dodal: „Vývar s nudlemi a žebírky.“

„... Hahaha, a kde mám vzít žebírka?“

„Tak cokoli.“

Mo Ran seděl se zkříženýma nohama na zemi, jednu ruku si položil na koleno, druhou si podepřel tvář, a po nějaké době uvažování řekl: „Moc toho tu není, co takhle nudle s nasekaným masem?“

„Nudle s nasekaným masem?“

„Jedl bys to?“

„Určitě. Bude to pálivé?“

„Mo Ran se uculil: „Ten pták nám nedonesl ani zrnko pepře.“

Když bylo o večeři rozhodnuto, Mo Ran začal hníst těsto. Chu Wanning byl malý a neměl takovou sílu a tak se ani neobtěžoval předstírat, že pomáhá. Z postele se díval, jak Mo Ran hněte bílou kouli těsta a oči se mu začaly klížit.

Najednou měl pocit, že to vlastně všechno vlastně vůbec není špatné – Mo Ran neví, kdo je, takže může být s ním, a když Mo Ran začal vařit, dokonce se ho zeptal, co by chtěl jíst. To vůbec není zlé.

Jen byl trochu nesvůj, jestli toho nedostává nějak moc, jako by to všechno skutečně ukradl chlapci jménem Xia Sini.

Mo Ran dovařil nudle a na ně nasypal osmažené nadrobno nasekané maso. Neměl skoro nic, čím by to ochutil, takže žádnou velkou lahůdku připravit nemohl, ale nudle byly správně měkké, a z masa okrájel dost tuku, aby mohl vyškvařit sádlo, na kterém maso usmažil. Maso prskalo, když je pokládá na nudle; bylo by lepší je tam zamíchat.

„Bratříčku, večeře je...“

Vzhlédl a zjistil, že Chu Wanning usnul, ležel pořád na břiše jako předtím, hlavu si opíral o ruce, dlouhé řasy se dotýkaly tváře a vypadal klidně a spokojeně.

„Hotová...“ Zašeptal, přikradl se k posteli a pohladil Chu Wanningovy jemné černé vlasy.

„Když se na tebe teď dívám, tak opravdu vypadáš docela jako mistr. Zajímalo by mě, co máte doopravdy společného ty, mistr a rodina Chu z Lin'anu. Ach jo... chtěl bych vědět, co by mistr udělal, kdyby věděl, co se tu stalo. Dával by mi to za vinu, bez ohledu na okolnosti?“

Mo Ran si hrál s pramínkem Chu Wanningových vlasů; namotal si je na prst a oči mu potemněly. Znovu zavzdychal.

„Ty ho neznáš, ale kdykoli se něco stane, mám s ním peklo... On mě vážně nemá vůbec rád.“

Ale Chu Wanning spal a ta slova se rozplynula v noční tmě bez odpovědi a smyčky nedorozumění se kolem nich stále ovíjely, jako to bylo už po celá desetiletí, po dva životy.

Mo Ran počkal až nudle trochu vychladnou a pak Chu Wanninga vzbudil.

„Bratříčku, večeře je hotová.“

„Aha, večeře...“

Mo Ran donesl nudle. Rád vařil, ale nesnášel mytí nádobí, a aby nebylo nádobí tolik, dal nudle přímo do hrnce, ve kterém usmažil maso.

Chu Wanninga takové neformální stolování dočista vyvedlo z míry, vyvalil oči a zíral na hrnc s nudlemi: „Jak... to budeme jíst?“

„No přece spolu.“

Mo Ran mu podal pár jídelních hůlek, sám složil ruce a zazubil se: „Závod o to, kdo si nabere najednou víc nudlí začíná! Kdo toho sní víc? Hned to zjistíme.“

Mo Ran se škodolibě smál, oči zamhouřené do malých štěrbin.

Chu Wanning na něj pořád zíral: „Vypadá to, že když máš jídlo, tak jsi hned takový...“

„Veselejší, vid?“

„Hm.“

„Haha, jídlo je přece to nejdůležitější!“ řekl Mo Ran a potom si drze nabral ohromnou porci nudlí, mlaskal, a cpal se o sto šest: „Nevypadají nejlíp, ale jsou docela dobré.“

Chu Wanning se zamračil: „Přestaň mlaskat.“

„Hahaha!“ zasmál se Mo Ran a plácnul se do stehna. „Takový malý a už je úplně jako můj mistr. Ten mi taky pořád říká, ať nemlaskám, ale víš co? Jednou, když jsem s ním jedl, tak jsem mu schválně hodil kost do misky. Ten se mohl zbláznit! Hahahahaha...“

Chu Wanning zaťal zuby: „Nestoudné!“

„Jo, jo, jo! Přesně tohle říká, jak to víš? Dokonce jsi to řekl úplně stejně jako on! Hej bratříčku, vážně si myslím, že vy dva můžete být příbuzní, zeptej se na to mistra, až sem přijede. Hej, ne, to vejce je moje, počkej...“

72. kapitola - Jeho Výsost vaří polévku

V noci oba leželi na širokém kamenném lůžku. Jak trávit čas ve vězení byl sám o sobě dost složitý úkol – už provedli svá denní cvičení a najedli se, a teď už nebylo co dělat.

Chu Wanninga to s jeho klidnou a tichou povahou ani v nejmenším netrápilo, ale Mo Ran ani zavřený v jeskyni nedokázal dlouho vydržet na místě a zdálo se mu, že čas se vleče ještě pomaleji než obvykle.

„Ach. Já se tak nudím, co mám dělat? Co mám dělat?“

Chu Wanning mu se zavřenýma očima odpověděl: „Spi.“

„Ale vždyť je ještě brzy.“ Mo Ran se zadíval na odkapávající vodní hodiny a pokýval hlavou: „Vážně je moc brzy.“

Chu Wanning si ho nevnímal. Mo Ran se převaloval na posteli, potom se z ničeho nic natáhl a vzal ho za bradu.

„Bratříčku.“

„Bratříčku...“

„Bratříčku!!“

Chu Wanning rozhněvaně otevřel oči: „Co zas chceš!“

Mo Ran ho chytil za ruce a několikrát zhoupł jejich pažemi sem a tam: „Pojď si se mnou hrát.“

„Kdo je tu mladší bratříček? Já nebo ty?“ Chu Wanning mu vytrhnul své ruce a vztekle zasyčel: „To tady mám s tebou bláznit?“

Mo Ran se sladce a drze usmíval: „No jasně. Je tady snad ještě někdo jiný?“

Mo Ran si z vlasů sundal červenou šňůrku, svázal její konce a omotal si jí kolem prstů, takže vytvořila pravidelný obrazec.

Chu Wanning, navzdory své neochotě vstal a nevrle se zeptal: „Co to je? Jak se to hraje?“

„Říká se tomu kolíbka. Hrajou to většinou holky, kluci moc ne, jenže já jsem vyrostl v zábavním podniku, kde byly hlavně holky, takže jsem se to naučil taky.“

„Je to docela zábava, koukej, tady zahákneš prst... ne, ten prst ne, použij malíček, jo, takhle. Tak a teď palcem a ukazováčkem chytneš ty dvě šňůrky tady...“

Mo Ran vysvětloval pomalu a trpělivě.

Plamínek svíčky praskal a vydechoval na ně svou teplou žlutou záři, jejich hlavy, velká a malá se soustředěně nakláněly, jak motali smyčky z červené šňůrky do vlasů. Jejich tváře najednou vypadaly daleko klidněji.

Chu Wanning držel v prstech obrazec z natažené šňůry a podle Mo Ranových pokynů skládal nový vzor, ale jedna nitka se mu náhodou vysmekla, takže když si vyměnili ruce, nevznikl nový obrazec, ale z červené šňůry byla zase jenom jednoduchá smyčka.

Zaraženě na to zíral, ruce pořád zdvižené, tvářil se nechápavě a bručel: „Proč se to rozpadlo? Co se stalo...“

„Haha, špatně. Asi ti zase utekla nit.“

„... Zase.“

„Už dost, dost,“ smál se Mo Ran. „Opakovat to samé pořád dokola je nuda, budeme dělat něco jiného.“

„Ne.“ Teď byl zase nespokojený Chu Wanning: „Ještě jednou.“

Strávili v jeskyni tři dny. Když tam byli čtvrtý večer, chtěl Mo Ran jako obvykle uvařit Chu Wanningovi něco dobrého. Během těch dní, kdy byli spolu, zjistil, že malý bratříček je opravdu ze stejného těsta jako mistr a chutná jim oběma to samé.

Jejich strážkyně z opeřeného klanu jim tentokrát přinesla slepici a pár hub. Mo Ran se chystal napřed uvařit slepičí polévku s houbami a potom do ní přidat nějaké nudle; to by nemuselo chutnat špatně.

„Budeme mít večer slepičí polívku?“

„Hm,“ odpověděl Mo Ran a zadíval se úkosem na Chu Wanninga. To dítě bylo výjimečně nadané, co se týkalo bojových umění, ale nedokázalo se naučit kolíbku. Ale bylo také příliš tvrdohlavé, než aby to vzdalo, a tak si během každé volné chvíle, kterou mělo hrálo s tou šňůrou do vlasů. Když Mo Ran viděl ten odhodlaný výraz, musel se smát.

Mo Ran s úsměvem řekl: „Jen si hraj, já ještě vařím, ale bojím se, že se to stejně nenaučíš, ani když už bude navařeno.“

Chu Wanning chladně odfrknul a potom řekl: „Zbyl ještě zázvor?“

„Počkej... jo, je ho dost, včera nám ho dali hromadu.“

Chu Wanning vypadal spokojeně: „Tak ho tam přidej, zbaví syrové maso zápachu.“

Mo Ran se poškrábal na bradě: „Hm... budu hádat. A co tak přidat goji?“

Chu Wanningovi se rozzářily oči: „A ty je máš?“

„Pffft. Jasně, že ne. Jen jsem si říkal, že máš úplně stejné chutě jako mistr. On má taky rád polévku se zázvorem a goji.“

„... Ty víš, co rád jí?“

„Haha, jo, já jsem totiž strašně chytrý.“

Mo Ran nehodlal nic vysvětlovat a malému bratříčkovi navíc stejně nemohl vykládat nic o svém minulém a současném životě, a tak to zamluvil: „Já jsem totiž dokonalý případ oddaného žáka, který se řídí čtyřadvaceti příklady synovské oddanosti, víš? Akorát je špatný, že mistr si mojí upřímné oddanosti ještě nějak nevšiml.“

Mo Ran čistil slepici a tlachal, co mu slina na jazyk přinesla, takže neviděl, jak se Chu Wanning tváří. Doškubal slepici a potom jí jediným zkušeným, obratným pohybem zbavil vnitřností, a právě se jí chystal propláchnout vroucí vodou, když uslyšel, jak malý bratříček potichu říká: „Možná, že o tom ví.“

„Cože?“

Když Chu Wanning zjistil, že se na něj Mo Ran dívá, zčervenaly mu špičky uší. Otočil se a odkašlal si: „Řekl jsem, že je docela dobře možné, že starší Yuheng ví, jak jsi k němu hodný.“

„Aha, tohle. Vlastně to nevadí, jsem už na to zvyklý. Kdysi jsem si moc přál, aby byl jako jiní mistři a občas si se mnou obyčejně promluvil, nebo že by si zjistil, co rád jím, tak jako já vím, co má rád on. Ale to už je dávno. Když jsem poprvé přišel do sekty, nechal jsem se oklamat tím, jak hezky vypadá a myslel jsem si, že to bude laskavý člověk. Když si na to vzpomenu teď, bylo to vážně... ach jo, můj vážený mistr je tak slavný a nedosažitelný, má navíc pořád tolik práce, tak jak bych si mohl myslet, že ho budu zajímat? Hahahahahaha.“

Chu Wanning, když to slyšel, se napřed rozzlobil, ale když se nad tím zamyslel, musel uznat, že pravdou je, že i když se o Mo Ranův všední život staral, neustále si od něj udržoval odstup a choval se odměřeně; beze slova svěsil hlavu a jeho hněv se proměnil v pocit zdrcení. Po chvíli seskočil z postele a tiše se přikradl k Mo Ranovi.

„Co je?“

„Ty vaříš pořád. Dneska je to jednoduché, budu vařit místo tebe.“

Mo Ran zamrkal a potom se usmál: „Jak tě to napadlo? Jsi moc malý, než abys dosáhl na plotnu, tak jak budeš vařit? Navíc já jsem tvůj starší bratr a ty mi tak říkáš, a to nejmenší, co pro tebe můžu udělat, je nakrmit tě.“

Chu Wanning si přitáhl stoličku, vylezl na ní a potom se na něj tvrdohlavě, upřeně, beze slova díval.

„Co na mně tak koukáš?“

„Já na plotnu dosáhnu.“

„Starší Yuheng možná neví, co rád jíš, ale já nejsem tak studený jako on,“ řekl bezvýrazně Chu Wanning. „Odpočiň si a já budu vařit.“

A tak se Chu Wanning věnoval přípravě večeře a odmítal, aby mu Mo Ran jakkoli pomáhal. Zvedl kuchyňský nůž a očích mu při pohledu na tu ubohou slepici zaplála taková divokost, že Mo Ran ten pohled skoro nevydržel.

Mo Ran mu zkoušel pomáhat, ale ukázalo se, že malý bratříček má i stejnou povahu jako mistr, a nesnese, aby ho někdo rušil, když se na něco chce soustředit. Mo Ran si jen mohl podrbat hlavu a jít si lehnout na postel.

Chu Wanning konečně nacpal slepici do hrnce, přiklopil jí hliněnou pokličkou, a právě se chystal Mo Ranovi něco říct, když od vchodu do jeskyně uslyšel tichý hlas.

„A Rane, bratříčku, jste tady?“

Hned jak ten hlas uslyšel, Mo Ran rovnýma nohama vyskočil z postele a rozběhl se ke vchodu. Mezerou v trní viděl ženu z pernatého klanu, která tam stála s chladným výrazem, ale za ní byl Shi Mei, oblečený v bílém, s tváří plnou obav.

Mo Ran byl radostí bez sebe: „Shi Meii!... Co tady děláš?“

„Musím vám povědět něco moc důležitého,“ řekl Shi Mei. „Vůdce sekty dostal zprávu a ihned odjel do Pramene broskvových květů. Zatímco tady spolu mluvíme, jedná s pernatým klanem. Jak jste na tom, zacházeli s vámi dobře?“

„Je mi skvěle, jím a piju a běhám.“ Mo Ran se odmlčel a zeptal se: „A co mistr? Kde je?“

„Slyšel jsem, že zůstává v ústraní a že nepřijel.“

„Ach...“ Mo Ranovi se zablýsklo v očích, pak zavzdychal a zamumlal: „To je dobře, že nepřijel... to je dobře.“

„Ale starší Xuanji přijel, aby se zaručil za bratříčka Xia. Bratříček Xia už spí?“ zeptal se Shi Mei.

„Ne, vaří polévku. Bratříčku... pojď sem!“

Chu Wanning odložil malý bambusový vějíř, kterým rozdmýchával oheň a šel ke vchodu. Zadíval se na dvě postavy venku, nedal najevo ani náznak překvapení a bezvýrazným hlasem se zeptal: „Co se děje?“

Shi Mei nestačil promluvit, protože členka pernatého klanu hlasitě odfrkla a ucedila: „Co se asi může díť? Přijeli lidé z hory Sisheng. Tvůj mistr tvrdí, že se za tebe zaručí, a právě teď mluví s naší nesmrtelnou starší.“

„... Můj mistr?“

„Starší Xuanji.“

„Aha.“ Chu Wannig měl úplně kamennou tvář. „Dobře.“

Žena se usmála: „Vy dva můžete jít ven. Všichni se už shromáždili v Síni Doušků rosy a čekají na vaše vysvětlení.“

Chu Wannig se zadíval zpátky na slepičí polévku na pídce a řekl: „Já zůstanu. Polévka ještě není uvařená. Musím na ní dávat pozor. Mo Rane, budeš mluvit i za mě.“

Když ho žena z pernatého klanu slyšela, pomyslela si, že je to ještě jen malé hloupé dítě; chladně se usmála a pokusila se mu nahnat strach. „Když tam nepůjdeš, promeškáš svojí příležitost hájit se. A když usoudí, že jsi vrah, přijdeš o hlavu.“

Ale Chu Wanniga její řeči nezajímaly. S kamennou tváří na ní vrhnul ledový pohled a odešel.

Shi Mei na něj chtěl zavolat, ale Mo Ran s úsměvem zavrtěl hlavou: „Nech ho, já jdu.“

„Ale starší Xuanji sem jel kvůli němu takovou dálku, bude dost hrubé, když ho alespoň nepozdraví...“

Než Mo Ran mohl něco říct, ozval se Chu Wannigův hlas: „Bratře Mo, prosím vyříd' mistrovi moje pozdravení.“

Shi Mei to řekl docela tiše a on to přesto slyšel; měl z toho divný pocit. Odkášlal si a počkal, až žena odklidí trnité větve od vchodu do jeskyně, a strčil do Mo Rana, aby už šli. V tu chvíli se Chu Wannig vrátil a volal: „Bratře!“

„Bratříček se rozmyslel a chce přece jen jít?“ usmál se Mo Ran.

Chu Wannigova malá ruka nesouhlasně mávla rukávem: „Jistě, že ne. Chtěl jsem ti jen připomenout, aby ses vrátil včas, nebo polévka vychladne.“

Mo Ran zamrkal a pak se rozpačitě zasmál: „Dobře. Počkej na mě.“

„Hm.“ Chu Wannig už nic dalšího neřekl a sledoval, jak Mo Ran odchází pryč a mizí za ohybem cesty a potom se vrátil k polévce.

Síň Doušků rosy nestála daleko od jeskynního vězení. Cestou se Shi Mei nečekaně Mo Rana zeptal: „A Rane, nezdá se ti, že ses v poslední době s bratříčkem Xia nějak sblížil?“

Mo Ran se usmál: „Jo, hodně jsme toho spolu zažili. Copak, Shi Mei, žárlíš na dítě?“

„... Nesmysl.“

„Hahaha, nemusíš se bát, nejradši budu mít vždycky Shi Meie.“

„... Přestaň blábolit nesmysly. Mám jen pocit, že bratříček Xia je trochu zvláštní.“

„Zvláštní? No...“ Mo Ran se zamyslel a pak přikývl: „Myslím, že je dost zvláštní.“

„Taky si to myslíš?“

„Jo.“ Mo Ran se zazubil. „Je tak malinký, a přitom mluví jako dospělý, ale na jeho magii nic k smíchu není. Ach, a to jsem vám nestačil říct, ale v té iluzi se stalo něco ještě divnějšího. Víš, myslím si, že to může být příbuzný našeho mistra.“

Shi Mei mírně zvedl obočí a zeptal se: „Proč to říkáš?“

„V té iluzi jsme viděli syna prefekta Lin'anu z doby před dvěma sty lety. Měl taky příjmení Chu a vypadal úplně jako mistr a jeho syn taky vypadal...“

Právě když se chtěl dostat k tomu nejdůležitějšímu, ozvalo se hlasité klení a nadávky. Uviděl, jak se k nim rítí Xue Meng se zamračenou tváří a nadává: „Parchant! Zrůda! Hnusný prase!“

73. kapitola – Jeho Výsost je dost zmatena

Když nečekaně narazil na Mo Rana, Xue Meng překvapeně zamrkal. Bylo to poprvé, co se spolu setkali tváří v tvář od doby, kdy byl Mo Ran uvězněn. Mo Ran si vzpomněl, jak se ho Xue Meng zastal a napůl proti své vůli se na něj usmál. Xue Menga jeho úsměv dočista zarazil. Vypadal znechuceně a s opovržením vyhrknul: „Co děláš? Na co koukáš? Proč se směješ? Je snad proč se smát?“

„... Zdravím.“

„Chce se mi zvracet!“

Taková odpověď pohřbila všechnu Mo Ranovu snahu začít rozhovor, Shi Mei si chvíli zadumaně mumlal sám pro sebe, a ani on nevypadal na to, že se chce na něco ptát. Potom se však na Xue Menga usmál: „Mladý pane, kdo vás to tak rozzlobil?“

„Kdo asi? Kdo asi! Ostudné! Nechutné! Ohavné! Obscénní!“

Mo Ran se povzdechl: „Ale to se nerýmuje.“

„No a co! Proč se o to nestaráš ty, když seš tak výbornej!“

„Já nejsem výbornej, já jsem nedouk,“ zachechtal se Mo Ran. „Tak nám už řekni, kdo tě tak našťval?“

Shi Mei se uculil: „Vsadím se, že to byl zase ten mladý mistr.“

„Zasranej mistr! Dobytek! Zvrhlík! Když si to rozdává s každou, jak to že už dávno nechytil příjici? Dal bych deset let života, abych se mohl dívat, jak mu na hlavě vyrážejí boláky, jak mu z chodidel teče hnis, jak mu uhnije nos i oči, a uvidíme komu se potom bude líbit, ten mrzkej, nestoudnej, zvrácenej...“

Shi Mei viděl, že Xue Meng jen dokola nadává, rychle ho přerušil, ukázal za něj a vykřikl: „Pst, ten oblíbený mladý mistr a kultivující dámy jdou sem...“

Xue Meng nadskočil a na jeho obvykle pyšné tváři problesklo leknutí. Potichu zaklel: „zvrácený zhýralec“, ale zároveň se otočil a dal se na zbabělý ústup, ani se neohlédl zpátky, schlíplý jako zpráskaný pes. Potom se rozhodl, že si musí zachovat tvář, a tak zakřičel: „Ted' jsem si vzpomněl, že musím ještě něco dodělat, takže půjdu napřed!“

Mo Ran sledoval, jak mizí z dohledu a dost ho to udivilo: „Jé, ten mladý mistr s ním teda zamával! Pěkně se vyděsil.“

Shi Mei potlačil smích: „Od doby, kdy na něj narazil v hostinci a pustil se s ním do rvačky, se chová takhle. Hádám, že na něj asi nestačil.“

„Neuvěřitelné. Rád bych ho někdy viděl.“ Sotva to vyslovil, Mo Rana něco napadlo. Když je to někdo, před kým se Xue Meng schovává, pak to určitě musí být ten, koho měl celou dobu na mysli.

Neměl však čas vychutnávat si Xue Mengovu porážku. Do Síně Doušků rosy už dorazili Xue Zhengyong a Xuanji a se vši obezřetností zapředli hovor o případu vraždy Osmnácté s hlavou Pramene broskvových květů, se starší nesmrtelnou pernatého klanu. Starší nesmrtelná byla v podstatě bohyní; její tělo obklopovala záře duchovního světla, a i když vypadala jako mladá dívka, jen nebesa věděla, jak stará vlastně je.

S klidem věc vysvětlovala Xue Zhengyongovi, když přišla jedna z jejích služebnic a tiše oznámila: „Starší nesmrtelná, přivedli jsme je.“

„Uvedte je.“

Mo Ran spolu se Shi Mei vstoupil do vyhřáté síně, rozhlédli se a uviděli Xue Zhengyonga, který se ovíval svým nechvalně známým vějířem, a rozmlouval s ostatními. Okamžitě vykřikl: „Strýčku!“

„Dítě, dítě.“ Xue Zhengyong ho slyšel a vzhlédl. Oči mu zazářily a spěšně mu pokynul. Potom mu poklepal na rameno: „Pojď sem, posaď se vedle strýčka...“

„Já jí nezabil...“

„Jistě že ne, to jsi nebyl ty.“ Xue Zhengyong bez ustání vzdychal. „Kdo ví, jak to nedorozumění vzniklo. Starší nesmrtelná mi teď všechno řekla a já jsem přijel, abych pomohl dokázat vaši nevinu. Ach, slitovná nebesa, vypadáš hrozně.“

Přítáhl Mo Rana k sobě. Starší nesmrtelná pernatého klanu mu v tom nebránila a jen je sledovala lhostejnými očima.

Mo Ran pozdravil i staršího Xuanji a posadil se k Xue Zhengyongovi. Udivilo ho, že starší Xuanji si hned nevšiml, že tu není Xia Sini a jen pokynul Mo Ranovi.

Nakonec to byla starší nesmrtelná pernatého klanu, která se zeptala: „E? Kde je to druhé dítě? To se jménem Xia.“

„Ach ano.“ Teprve teď se Xuanji vzpamatoval: „... Kde je můj žák?“

Mo Ran si všiml, že se zjevně o Xia Siniho vůbec nestará a rozčílilo ho to: „Můj bratříček je pořád ve vězení. Poprosil mně, abych vám vyřídil pozdrav.“

„Dobrá,“ kývl Xuanji, „ale proč nepřišel?“

„On vaří,“ odpověděl stručně Mo Ran.

Xue Zhengyong byl na okamžik vyvedený z míry a pak se rozesmál: „Vařit je důležitější, než očistit své jméno?“

I Xuanji se usmíval: „To je ale drzost. Hned jak naše setkání skončí, půjdu za ním.“

„To nedělejte. Až to skončí, máme se najíst,“ řekl Mo Ran. „Vyslychejte mně, jak chcete, ale ať už to máme za sebou.“

Xue Zhengyong si vzal slovo: „Starší nesmrtelná, pokračujme tedy. Co říkáte na toto: v naší sektě máme staršího, který je velice zběhlý ve výrobě nejrůznějších pilulek a bylinných směsí. Než jsme sem odcestovali, požádal jsem ho, aby vyrobil pilulky pravdy.“

„Pilulky pravdy?“ Starší nesmrtelnou jeho slova poněkud zaskočila a poklepala si na rty útlým prstem se rumělkově zbarveným nehtem: „To je ta pilulka, po které smrtelní mohou říkat jen pravdu?“

„Správně.“

Starší nesmrtelná byla překvapená: „Na takovou pilulku je třeba obstarat a vyrobit velmi vzácné složky, a i zde v Pramenu broskvových květů by výroba takové pilulky trvala nejméně

čtrnáct dní. Jsem překvapená, že vzácný pán má k dispozici takového odborníka na léčiva. Proč jste ho nevzal s sebou?"

„Je poněkud nespolečenský a nesnáší cestování s dalšími lidmi," odpověděl Xue Zhengyong. „Pilulky již byly připravené a bylo je možné poslat prostřednictvím holubí pošty do deseti dnů. Prosím nyní starší nesmrtelnou, aby ověřila účinnost pilulek a aby je mladí žáci užili. Pravda pak vyjde najevo.“

Starší nesmrtelná chvíli přemýšlela a pak naklonila hlavu: „To je proveditelné.“

Xue Zhengyong si oddechl a usmál se: „Pak mi tedy dovoluňte přivést z vězení i druhého žáka.“

„Počkejte.“

„Proč?"

„Nežli bude celá věc objasněna, Mo Ran i Xia Sini jsou oba podezřelí," řekla nesmrtelná starší. „Ani se zárukou vůdce sekty jim Naše Výsost nemůže dát volnost.“

Když to Xue Zhengyong slyšel, s hlasitým prásknutím sklapl vějíř. Ve tváři měl stále úsměv, ale oči měl rázem chladné: „To je poněkud pokrytecké, starší nesmrtelná.“

Starší nesmrtelná opeřeného klanu na něj upřela rudé oči: „Vznešený pán Xue snad není spokojen s naším rozhodnutím?"

„Jistěže. Nad dvěma žáky mé sekty dosud nebyl vynesen žádný rozsudek o vině, spolu s dohledem a zárukou, které poskytují já i starší Xuanji, se musím ptát, z jakého důvodu tolik trvá starší nesmrtelná na jejich věznění?"

„Opravdu se nejedná se o věznění," odvětila chladně starší nesmrtelná. „Rozhodně jsme je nijak netýrali a dostávají pravidelně stravu. Pouze jsme omezili jejich pohyb, to přece není přehnané.“

Xue Zhengyong se stále usmíval, ale jeho úsměv zchladl: „Není to přehnané? Pokud to správně chápu, do toho jeskynního vězení neproniká světlo slunce ani měsíce a jedná se o místo, kam se umísťují zločinci, o jejichž vině již bylo rozhodnuto. Je naprosto nepřijatelné, aby to, co je a není přehnané, určovalo plácání starší nesmrtelné.“

Stráže pernatého klanu okamžitě zakročily: „Vznešený pane Xue, važte prosím svá slova!"

„Cože? Řekl jsem snad něco nevhodného? Vaši starší nesmrtelnou jsem nijak nezostudil ani jsem na ni neuvrhl kletbu a vše, co jsem řekl, je pravda. Nu, snad má slova postrádala obvyklou zdvořilost, jaká je u hosta očekávána, ale to přece není přehnané.“

Když to členové pernatého klanu slyšeli, rozzlobili se ještě víc: „Vy ...!"

Ručka jako z bílého nefritu je pokynutím zastavila. Starší nesmrtelná zvedla hlavu a pohrdavě se usmála na Xue Zhengyonga: „Už jsme kdysi slyšeli zvěsti z říše smrtelníků, že vznešený pán Xue z hor Sisheng je nevyzpytatelný muž, který ovládá mocné duchovní síly, ale postrádá hlubší vzdělání a není znalý společenských způsobů. Nicméně dnes jsme poznali, že ty zvěsti byly lživé. Vznešený pane Xue, jakou vytříbenou kultivovanost projevujete!"

Xue Zhengyong jí věnoval neveselý úsměv: „Jsem jen obhroublý prostáček, snad mi starší nesmrtelná promine.“

Starší nesmrtelná se ušklíbla, natáhla ruku pro pomeranč, pečlivě ho oloupala a podala ho Xue Zhengyongovi.

„Ani vy ani já nehodláme ustoupit. Je nemožné, aby ti dva byli volní jako předtím, ale jejich setrvání ve vězení není přiměřené. Naše Výsost vydá příkaz, aby byl Xia Sini ihned propuštěn a Mo Ran a Xia Sini se ubytují v Pavilónu trubačů To je místo, kde přijímáme hosty. Já však budu muset vyslat někoho, aby je hlídal a zakážu jim, aby se z pavilónu hnuli na krok. Je to přijatelné?"

Xue Zhengyong chvíli mlčel, pak natáhl ruku, zarazil se a pak si vzal pomeranč.

I když Pavilón trubačů byl místo, kde měli být přijímáni hosté, v Pramenu broskvových květů obvykle žádní hosté nebyli, takže jeho pokoje byly dost dlouho zanedbávané. Když jim starší nesmrtelná dovolila se sem nastěhovat, Mo Ran se chystal napřed si to tam prohlédnout a uklidit, a přivést sem Xia Siniho, až bude všechno uklizené a přichystané.

Xue Zhengyong a Xuanji spolu měli ještě něco probírat, takže se do Pavilónu trubačů pod dohledem pernatého klanu odebrali zatím jen Mo Ran a Shi Mei.

Pavilón trubačů stál v severozápadní části Pramene broskvových květů. Okolo něj rostlo velké množství květin; nastával soumrak a obloha se třpytila a zářila jako brokát.

„Tady je to pěkné. Když tu budeme bydlet, nemůžeme to brát jako křivdu.“

Shi Mei povzdechl: „Jak to, že to necítíte jako křivdu? Je úplně jasné, že vy dva jste nikoho nezabili, a že křivdí nevinným. Je moc špatné, že mistr nemohl přijet. Kdyby přijel, prostě by použil Tianwen, aby vás vyslechl, a nemuseli byste polykat žádné pilulky pravdy, protože pravda by vyšla najevo.“

„Haha, Shi Mei, ty si to představuješ moc jednoduše. Tianwen je duchovní zbraň, a i když dokáže odhalit pravdu, to, jestli se to podaří, záleží výhradně na tom, jestli ten, kdo ho používá, opravdu chce někoho vyslýchat. Myslíš, že by tihle ptáci nechali mistra, aby mě vyslýchal? Myslíš, že by mu věřili?“

„... To je pravda.“

Když viděli, že slunce už co nevidět zapadne, Mo Ran začal rychle uklízet a Shi Mei mu pomáhal. Bylo to celé nějaké divné. Když Mo Ran skončil s úklidem domu, posadil se a napil se čaje, zjistil, že za celou tu dobu, kterou trávil se Shi Meiem, vůbec neměl radost, že je s ním sám, ani necítil žádné okouzlení nebo vzrušení z jeho přítomnosti.

Když to Mo Ranovi došlo, zaskočilo mu a málem čaj vyplivl na podlahu.

Shi Mei překvapeně vyskočil: „Co se stalo?“

„N... nic.“ Mo Ran mávl rukou, ale v srdci cítil podivnou hořkost. To ho Chu Wanning vycvičil tak, že i on má teď srdce z ledu? Podívejme se tenhle Pavilón trubačů. Je to tu opuštěné, nikde ani živáček, rozkvetlé větve broskvoní se kolébají ve vánku a zůstali tu sami dva, jen spolu. Dříve by určitě se Shi Meiem napřed laškoval a až potom se věnoval práci.

Co to s ním je? Taková čistota mysli, neznamená to...

Mo Ran se podrbal na hlavě.

Shi Mei zamrkal.

Jejich pohledy se setkaly. Mo Ran se uculil, ve tvářích se mu udělaly roztomilé dolíčky: „Ty broskvové květy venku jsou krásné. Půjdu ti utrhnout větvíčku, aby sis jí mohl odnést.“

„I rostliny cítí bolest, jen je nech v klidu kvést,“ řekl Shi Mei.

„Ehm... máš pravdu. Tak já nebudu nic trhat!“

Mlčky seděli a Mo Ran zoufale lámal hlavu, aby našel něco, o čem by se spolu mohli bavit, ale došlo mu, že když se teď dlouho neviděli, nemají si spolu o čem promluvit. Vzhlednul a všiml si, že Shi Meiovi z té pomoci při úklidu vyrazil pot. Nemohl se na to dívat, tak vytáhl z rukávu kapesník a podal mu jej.

„Tady máš, otři si pot.“

Shi Mei uviděl, že Mo Ran nervózně mačká kapesník a neubrání se úsměvu. Tiše odpověděl: „Díky.“

Vzal kapesník a zlehka si jím přejel po čele. Ucítil jemnou tenkou látku utkanou z nejlepšího hedvábí.

Shi Mei řekl: „Já ten kapesník napřed vyperu a pak ti ho vrátím.“

„Dobře,“ odpověděl okamžitě Mo Ran. Byl Shi Meiovi oddaný až do morku kostí, takže mu bezmyšlenkovitě vyhověl. „Jestli se ti líbí, tak si ho nech.“

Shi Mei se zasmál. „To není správné, podívej, to je moc pěkně ušitý kapesník... ,“ řekl a kapesník rozložil, pečlivě ho uhladil a chystal se ho znovu složit. Právě, když ty útlé bílé prsty přejely po kapesníku, aby ho složily, Shi Mei strnul a vydechl tiché: „Ach.“

„Co je?“

Shi Mei se na něj zahleděl s úsměvem: „A Rane, vážně mi chceš ten kapesník dát?“

„Když se ti líbí, tak si ho vezmi. Co je moje, je i tvoje.“

Mo Ran byl hodně štědrý.

Shi Meiovy oči se smály: „Trháš cizí květy, abys mohl ověnit buddhu. To se nebojíš, že to mistr zjistí a napráská ti?“

„Co?“ Teď strnul Mo Ran. „Co myslíš tím, že trhám cizí květy, abych mohl ověnit buddhu? A co s tím má společného mistr?“

„Tak se podívej.“ V Shi Meiově hlasu bylo něco zvláštního, jako by se něco snažil skrýt: „Tady ten velký květ jabloně haitang. Kdy ti mistr dal svůj kapesník?“

74. kapitola - Je to vína Jeho Výsosti

Mo Ran byl úplně omráčený.

Trvalo dost dlouho, než se vzpamatoval; celou tvář měl červenou a zběsile mával rukama: „Ne, to, ehm, já nevím, to není moje, kde je můj kapesník?... Já, já, ach nebesa, kde jsem vzal tenhle...“

Zíral na čtverec hedvábné látky s květem haitangu vyšitým v růžku, ale za život si nemohl vzpomenout, proč ho má u sebe. V hlavě měl jen zmatek. Pak se ťukl do čela.

„Ach!“

„... Co?“

„Už vím!“ Mo Ran si ulehčeně oddechl a s úsměvem vzal kapesník ze Shi Meiových rukou. „Promiň, ten kapesník není můj, takže ti ho nemůžu dát.“

Vždyť ho od tebe ani nikdo nechtěl.

„Ale mistra taky není. Když je na něčem květ haitangu, nemusí to hned patřit mistrovi.“ Mo Ran kapesník pečlivě složil a uložil si ho do rukávu. Ulevilo se mu, protože náhodou nevzal mistrův kapesník.

„Ten je bratříčka Xia.“

Shi Mei vypadal zamyšleně: „Tak bratříčka Xia?“

„Mn, teď, jak jsme spolu pár dní bydleli, možná jsem ho omylem sebral s vypraným prádlem, nebo tak, haha, je to trochu trapný.“

„... Hm. To nevadí.“ Shi Mei se laskavě usmál a vstal. „Nějak se připozdívá. Půjdeme pro bratříčka Xia.“

Vyšli z domu a zamířili k jeskyni. Ale nedošli daleko. Shi Mei postupně zpomaloval; nejprve nebylo nic znát, ale potom zakopnul o kámen, a byl by upadl, kdyby ho Mo Ran nezachytil.

Mo Rana vyděsilo, jak je celý pobledlý: „Co je s tebou?“

„To nic.“ Shi Mei se nadechl. „Dneska jsem neobědval, je mi trochu slabo, jen si trochu odpočinu a bude to dobré.“

Čím víc se to snažil zlehčit, tím víc se o něj Mo Ran bál. Mo Ran si vzpomněl, že Shi Mei má potíže se vznášivou chůzí a tady, v Prameni broskvových květů se za všechno platí zlatými pírkami, od ošacení po jídlo. Předtím dával Shi Meiovi svá pírkami, ale teď byl několik dnů uvězněný, a Xue Meng je moc zabeďněný na to, aby se dokázal o kohokoli postarat...

Jak Mo Ran přemýšlel, dělalo mu to ještě větší starosti a začal naléhat: „I u nás v sektě jsi vynechával obědy, ale nikdy jsi nevypadal tak bídně. To ti mám věřit, že jsi neměl jen jedno jídlo? Řekni mi pravdu, kdy jsi jedl naposledy?“

„Já...“

Když neodpovídal, Mo Ran se zamračil ještě víc. Popadl ho a táhl opačným směrem.

„A Rane, kam to jdeme?“ rozčiloval se Shi Mei.

„Někam na jídlo!“ odsekl Mo Ran, ale když se obrátil, měl v očích jen starost. „Proč si na sebe nedával pozor, když jsem tu nebyl? Ty pořád, ale pořád, myslíš jen na někoho jiného, a dáváš přednost ostatním! Ale co ty? Myslíš vůbec na sebe?“

„A Rane...“

Dotáhnul Shi Meie do hostince. Za běžných okolností by Shi Mei, který patřil do léčitelské sekce nesměl na území sekce útoku bez propustky. Ale po smrti Osmnácté se všichni začali bát a pernatý klan proto taková omezení zrušil.

„Co by sis dal? Objednej si, na co máš chuť.“

„To je jedno.“ Shi Mei vypadal trochu provinile. „Promiň, chtěl jsem ti pomoci, ale místo toho ti zase překážím...“

„My se přece jeden druhému nemusíme omlouvat.“ Mo Ran si přeje dlaní po čele a nasadil mírnější tón: „Objednej si něco. Já to zaplatím a ty se pořádně najeď a nespěchej.“

Shi Mei se na něj zadíval: „A co ty?“

„Já musím vyzvednout bratříčka Xia. U jeskyně je sice stráž, ale mám strach. Co když je ten vrah pořád někde tady.“

Když slyšel, že Mo Ran chce odejít, oči mu potemněly, ale hned řekl: „Tak jen dva pařené knedlíky. Půjdu s tebou a sním je po cestě.“

Mo Ran mu to chtěl rozmluvit, když se zvenčí ozvaly ženské hlasy, které zněly jako ptačí štěbetání a do hostince s chichotáním vstoupilo asi dvanáct kultivujících žen.

„Hej, hostinská, chci se zeptat,“ pronesla s úsměvem dáma v čele skupinky, „zamluvil mladý mistr na dnešní večer sál tady, v hostinci?“

„Zamluvil, zamluvil,“ hostinská byla samý úsměv. Lidé z pernatého klanu brzy přišli na to, že tenhle mladý mistr má moc rád víno a zpěv, a každý večer se veselí v hostinci. A kam jde mladý mistr, tam se brzy objeví houf rozjařených dam.

A ty dámy samozřejmě pospíchaly, aby na ně zbylo místo, a jejich slova doléhala až k Mo Ranovým uším.

Bylo to samé: „Xiao Fang, jak vypadá moje obočí? Myslíš, že se tohle bude mladému mistrovi líbit?“

„To je moc pěkné, ale co moje oční linky? Není to moc? Co když si bude myslet, že jsem nějaká coura?“

„Ne, ty jsi moc hezká, ty se budeš mladému mistru líbit. Včera jsem si všimla, jak se na tebe díval.“

„Ne, ne, přestaň se mi posmívat! Mladý mistr má rád typy jako je Jiejie, která je tak nadaná a sečtělá!“

I v takové nelehké době se dokážou rozplývat na nějakým hejskem. Mo Ran zvedl koutek úst a otočil se k Shi Meiovi: „Tak ty knedlíky, vezmeme je a jdeme. Báł bych se, kdybych tě nechal tady, v doupěti dravých šelem.“

Když ho Shi Mei viděl, musel se smát.

Nejlákavějším jídlem v nabídce byly veliké, lahodně vypadající knedlíky, plněné masem. Mo Ran jich koupil deset, a dal je všechny Shi Meiovi. Když Mo Ran viděl, jak Shi Mei po cestě knedlíky spokojeně ukusuje, konečně si trochu vydechl.

Jenže nikdo nečekal, co knedlíky se Shi Meiem udělají.

Jeho žaludek nebyl právě nejsilnější a když se potom, co byl tak dlouho prázdný, nacpal mastnými knedlíky, začalo ho hned ukrutně bolet.

Mo Ran nemohl vyzvednout bratříčka Xia. Podpíral pobledlého a zpoceného Shi Meie, až došli zpátky do pavilónu a uložil ho do postele, kterou nedávno ustlal a zase hned vyběhl, aby sehnal nějakého lékaře.

Mo Ran mu dal léky a vlažnou vodu a pak se posadil k lůžku, a provinile si prohlížel Shi Meiovu bledou tvář: „Ještě to bolí? Namasíroval bych ti břicho...“

Shi Meiův hlas byl slabý: „Ne, to nemusíš... To je dobré...“

Ale Mo Ranova štíhlá ruka se už natáhla a jemně zatlačila přes příkrývku.

Snad proto, že dotyky byly lehké a příjemné, Shi Mei nic nenamítal. Pod těmi opatrnými dotyky se uvolnil, začal zhluboka dýchat a dřímat.

Mo Ran ještě chvíli počkal, aby pořádně usnul a chystal se odejít. Ale než se stačil zvednout, jeho ruku pevně stiskla jiná ruka.

Mo Ranovy černé oči s purpurovými skvrnkami se rozšířily: „Shi Meii ...?“

„Bolí to... Nechod' pryč...“

Krasavec na posteli měl zavřené oči a zdálo se, že mluví ze spaní.

Mo Ran ztuhl na místě. Shi Mei nikdy po nikom nic nechtěl. To on vždycky pomáhal ostatním a nečekal, že mu to někdo oplatí. Až teď, ve spánku, prosí Mo Rana tichým hlasem, aby s ním zůstal.

Posadil se zpátky, zamilovaně se díval na tvář, po které toužil dnem i nocí a masíroval mu břicho. Za zamřížovaným oknem se pomalu opadávaly květy broskvoní a obloha tmavla.

Když si Mo Ran vzpomněl, že malému bratříčkovi slíbil, že se vrátí na večeri, byla už půlnoc.

„Ale ne!“ Mo Ran vyskočil na nohy, a tloukl se do hlavy. „Ale ne, ne, ne, ne!“

Shi Mei už hluboce spal; Mo Ran vyrazil ven a už se málem rozběhl k jeskyni, když na nebi uviděl záblesk modrého světla a dolů se snesl starší Xuanji s dítětem náruči. Dítě drželo hliněný rendlík.

„Starší Xuanji!“

Xuanji vrhl na Mo Rana vyčítavý pohled: „Co se stalo? Řekl jsi přece, že pro něj dojdeš? Kdybych si nedělal starosti, a nešel to zkontrolovat, Yu... ehm, můj žák by až do rána musel čekat v té jeskyni.“

„Tento žák pochybil.“ Mo Ran sklonil hlavu, ale nemohl si pomoci a podíval se po Chu Wanningovi: „Bratříčku...“

Xuanji postavil Chu Wanninga na zem. Chu Wanning pořád držel rendlík a s klidným výrazem hleděl na Mo Rana: „Už jsi jedl?“

Mo Ran, který nečekal, že to bude jeho první otázka, jen hloupě odpověděl: „N... ne, ještě ne...“

Chu Wanning k němu došel, podal mu rendlík a tiše řekl: „Tady, dej si, je to ještě teplé.“

Mo Ran se chvíli ani nepohnul. Pak chlapce i s jeho rendlíkem objal.

„Dobře. Dám si.“

To hloupé dítě se bálo, že polévka by mohla vychladnout, a tak si svléklo svrchní šaty a zabalilo rendlík do nich; tělíčko v Moranově náruči bylo jako led. Mo Ran přitiskl svou hlavu k jeho čelu, přitulil se k němu a poprvé za své dva životy vyslovil ta slova a myslel je vážně: „Promiň, je to moje vina.“

Popřáli Xuanji dobrou noc a šli do domu.

Ty šaty byly tak zmuchlané, že se nedaly obléknout. Mo Ran začal mít strach, že se jeho malý bratříček nastydne a šel mu po příkrývku. Chu Wanning zívá a vylezl na dřevěnou lavici, rendlík měl pořád u sebe. Chystal se polévku rozdělit do dvou misek, když pohledem zavadil o masové knedlíky, které Shi Mei nedojedl a zamrkal.

Seskočil z lavice a prošel až ložnice. Uviděl spícího krásného mladíka na posteli; na tváři se mu nepohnul ani sval. Nerozzlobil se, nic neřekl, jen cítil, jak se mu z kostí stoupá mráz a proniká celým tělem. Ucítil jak se jeho srdce, ještě před chvílí tak vřelé, mění v kus ledu.

Když se Mo Ran vrátil do kuchyně, Chu Wanning seděl u stolu vedle okna stejně jako předtím, s jednou nohou na lavici a druhou spuštěnou dolů, s jednou rukou opřenou o okenní rám. Uspěl kroky, otočil hlavou a zadíval se na Mo Rana.

„Podívej, našel jsem příkrývku z kožešiny ohnivě lišky. Dej si jí přes sebe, teď v noci je chladno.“

Chu Wanning neodpověděl.

Mo Ran k němu přišel podal mu příkrývku, ale Chu Wanning si jí nevzal, jen zavrtěl hlavou a pomalu zavřel oči, jako by se mu chtělo spát.

„Co je? Tobě se tahle nelíbí?“

„Tak já se půjdu podívat po nějaké jiné.“

Mo Ran se usmál a rozčuchal Chu Wanningovi vlasy, ale když šel pro jinou příkrývku, všiml si, že rendlík už na stole nestojí. Překvapeně se zeptal: „Kde mám tu polívku?“

„Kdo říká, že je tvoje,“ promluvil konečně Chu Wanning. Hlas měl studený. „Je moje.“

Mo Ranovy rty se vyklenuly v úsměvu, řekl si, že má nejspíš vztek: „Dobře, tak tvoje. Tak kam se ztratila tvoje polívčička?“

„Vyhodil jsem jí,“ řekl Chu Wanning bezvýrazně.

„Vy... vyhodil?“

Chu Wanning si ho přestal všimnout, seskočil z lavice, otevřel dveře a chtěl odejít.

„Hej? Bratříčku? Bratříčku, kam to jdeš?“ Mo Ran rázem zapomněl na příkrývku. Někde tady je vrah, a venku rozhodně není bezpečno – a spěchal za ním.

Pod rozkvetlou broskvoní uviděl ten malý rendlík; vůbec nevypadal jako vyhozený. Mo Ran vydechl, říkal si, že to byla jeho chyba, malý bratříček se nejspíš od začátku snažil necítit ublíženě, pak už se neudržel a rozzlobil se. Měl proč se zlobit.

Přišel blíž a usadil se vedle Chu Wanninga.

Chu Wanning seděl pod broskvoní, držel rendlík a Mo Rana ignoroval. Sundal pokličku a vytáhl ven sběračku, která byla málem delší než jeho hlava a zkusil jí dosáhnout na dno, ale na to byla zase příliš krátká. Tak ji vzal a vztekle zahodil. Sběračka s třesknutím dopadla na zem a rozbila se na kousky, tak tam jen seděl a svíral rendlík.

Mo Ran natočil tvář na stranu, podepřel si hlavu a nadhodil: „Jen se klidně napij z hrnce, nikdo tu není, nemusíš se stydět.“

„Ne? Tak to já se napiju, dneska poprvé pro mě můj bratříček uvařil polévku, nemůžu přece dopustit, aby přišla nazmar.“ Tak ho poškádlil, a pak se zazubil na natáhl se pro rendlík.

K jeho překvapení mu Chu Wanning odstrčil ruku: „Zmiz.“

Mo Ran zamrkal; najednou měl pocit, že tohle se už stalo. Ale potom se naklonil zpátky a drze se zazubil: „Bratříčku, zvorál jsem to, už se na mě nezlob, prosím. Chtěl jsem pro tebe zajít už dávno, jenže staršímu bratrovi Mingjingovi se udělalo špatně, takže jsem se opozdil. Já jsem tě nechtěl nechat čekat.“

Chu Wanning měl svěšenou hlavu a mlčel.

„Vážně nechtěl. Celou dobu jsem jen lítal sem a tam, ještě jsem nejedl. Mám hlad.“ Mo Ran ho lítostivě zatahal za rukáv: „Bratříčku, můj hodný bratříčku, můj dobrý bratříčku, může tvůj straší bratr dostat trochu polívčičky?“

Chu Wanning konečně položil rendlík s polévkou na zem. Zvedl trochu hlavu a naklonil se na stranu, ale potom se zase otočil zády, ať se Mo Ran obslouží sám, když to chce.

Mo Ran se usmál: „Díky bratříčku.“

Malý rendlík byl skoro plný. Mo Ran na první pohled viděl, že toho bratříček moc nesnědl a nechal mu většinu masa – bylo to skoro samé maso s trochou vývaru.

Mo Ran si to prohlédl a pobaveně přimhouřil oči. Začal ho zase popichovat: „Víš určitě, že je to polívka? Já mám dojem, že je to spíš dušená slepice. Bratříček je tak hodný.“

Přestal povídat; potom, co se půl dne staral o Shi Meie měl opravdu hlad, a navíc se bratříček moc snažil, aby mu uvařil polévku, a on nemohl jeho snažení promarnit. Ulomil z broskvoně dvě větvičky, použil svou duchovní sílu a naráz z nich byl pár jídelních hůlek. Dál už neztrácel čas a nacpal si do úst drůbeží maso.

„Um, výborné!“

Mo Ran huhlal s ústy plnými masa: „Je to moc dobré, můj bratříček je moc šikovný.“

Vlastně to dobré nebylo a bylo to přesolené, ale Mo Ran se ze všech sil snažil udělat svému malému bratříčkovi radost, a tak to brzy skoro všechno snědl. Chu Wanning tam celou dobu jen tiše seděl a nevěnoval mu ani pohled.

Spolknul doušek vývaru – byl ještě slanější než maso, až skoro hořký, ale dalo se to snést.

Mo Ran vytáhl stehýnko a chystal se do něj zakousnout, když se zarazil: „Kolik nohou má slepice?“

Žádné odpovědi se samozřejmě nedočkal.

Tak si odpověděl sám: „Dvě.“

Podíval se na stehýnko, které držel hůlkami a pak se zadíval na kost od druhého, které už snědl.

Ten hlupák konečně zvedl hlavu a zeptal se Chu Wanninga: „Bratříčku, ty jsi ...“ Nějak neměl odvalu říci i ten zbytek.

Ty jsi na mně celou dobu čekal, a ještě jsi nejedl?

V rendlíku je samé maso, protože si na mně čekal a vývar se vypařil, takže zbylo jen maso, a to co zbylo, jsi přendal do malého rendlíčku, jen abych si myslel...

Jen abych si myslel, že už jsi jedl... a tohle jsi mi nechal..., že jsi to zkazil a místo slepičí polévky uvařil dušenou slepici...

Mo Ran beze slova odložil rendlík. Došlo mu to ale moc pozdě; skoro žádné maso už v něm nezbylo.

Chu Wanning konečně promluvil. Jeho dětský hlásek byl klidný.

„Řekl jsi, že se vrátíš na večeři. Tak jsem čekal.“ Mluvil pomalu, bezvýrazně. „Když jsi se nechtěl vracet, mohl jsi poslat vzkaz, abych nečekal jako blbec, jo?“

„Bratříčku...“

Chu Wanning byl k němu pořád obrácený zády a odmítal se na něj podívat.

„Mohl jsi někoho poslat se vzkazem, že chceš být se Shi ..., že raději chceš být s bratrem Mingjingem. Bylo to moc složité?“

„Vzal sis ode mě ten rendlík a spoustu jsi toho nažvanil, ale nezeptal ses, jestli jsem já už jedl. Bylo to moc složité?“

„Bylo moc složité se napřed podívat, že v tom rendlíku jsou obě stehna?“

To poslední znělo legračně a přes všechnu lítost, kterou cítil, měl Mo Ran nutkání se rozesmát, ale tvář mu ztuhla.

Jeho malý bratříček plakal.

Kdyby měl své dospělé tělo, nikdy by se nerozplakal kvůli takové hlouposti; ale nikdo nevěděl, že i když ho vrbová míza proměnila v dítě, ale jeho mysl zůstala nedotčená, na jeho nálady to přece jenom vliv mělo – když byl příliš unavený, nebo vyčerpaný, choval se opravdu jako dítě. Ten skrytý účinek mízy se dal zjistit jen obtížně a paní Wang ani starší Tanlang si ničeho nevšimli, když zkoumali jeho tep.

„I já cítím hlad a smutek, i já jsem lidská bytost...“

I když byl jako dítě, jeho sebeovládání docela nezmizelo; snažil se vzlykání potlačit, ale ramena se mu chvěla a ze zarudlých očí mu prýštily slzy.

Celé roky starší Yuheng takové věci snášel mlčky – že ho nikdo nemá rád, nikdo s ním nechce být a on předstíral lhostejnost a prodíral se uctivým zástupem, hrdý a vyrovnaný.

Teď, když cítil jako dítě, zhroutil se a říkal pravdu o tom trápení, které tak dlouho ukrýval.

Nebylo to tak, že by se o lidi kolem sebe nestaral, jen to dělal v tichosti, bez povšimnutí. Jenže ta tichá starost, kterou nikdo neviděl, den za dnem, to bylo jako mučení.

Mo Ran viděl, jak se jeho malému bratříčkovi chvějí ramena a sevřelo se mu srdce, natáhl ruku, aby ho pohladil, ale on ho odstrčil, ještě než se ho stačil dotknout.

„Bratříčku...“

„Nesahej na mě.“ Chu Wanning musel dělat siláka. Setřel si slzy a vstal. „Jdu spát. Klidně si zůstaň se svým mladším bratrem, jen mi dej pokoj.“

V rozčilení zapomněl, že Shi Mei je starší než Mo Ran.

Mo Ran chtěl něco říct, ale Chu Wanning už byl pryč. Zmizel ve druhé ložnici a její dveře se s prásknutím zavřely.

V Pavilónu trubačů byly jen dvě ložnice. Mo Ran chtěl v jedné nechat Shi Meie a do druhé se vtěsnat spolu s malým bratříčkem, ale ten se teď zlobil, a dokonce zamkl dveře, takže o jeho pokoji se dalo jen těžko uvažovat.

A nechtělo se mu ani ležet v jedné posteli se Shi Meiem. Když mu jeho bratříček vynadal a rozplakal se, Mo Ranovi kroužily hlavou zmatené myšlenky a neměl náladu na nějaké koketování se Shi Meiem. Tak se prostě unaveně posadil na dvůr mezi rozkvetlé broskvoně a držel ten rendlík, který mu bratříček donesl. Až za dlouho si povzdechl, plesknul se do tváře a tiše zamručel: „Ty budižkničemu.“

Noc strávil tak, že jeho lůžkem byla země a přikrývala ho nebesa. Ležel na zemi mezi opadanými květy broskvoní, a zíral na nebe.

Malý bratříček... Shi Mei... mistr... Xue Meng... falešný Gouchen z jezera Jincheng... neznámý vrah... Chu Xun a jeho synek tam, v iluzi...

V duchu všechny ty postavy viděl; měl neurčitý pocit, že je něco špatně, ale ten pocit byl tak mlhavý, že se hned rozplynul.

Broskvoně překrásně kvetly, opadané květy se tiše snášely k zemi. Mo Ran si nabral květy do dlaně; podržel hrst vadnoucích květů v měsíčním světle.

Vzpomněl si na poslední okamžiky svého předešlého života, jak se položil do přichystané rakve; jak se z oblohy tiše snášely opadané květy, vonné a tiché.

Ale to byly květy jabloně haitang.

Haitang...

Ten, koho má rád, ať už v tomto nebo v minulém životě, to je přece Shi Mei. Tak proč si krátce před smrtí pro svůj hrob vybral to místo pod jabloní haitang u Nebeské věže, kde se poprvé setkal s Chu Wannigem?

Vyvráždil celá města, utlačoval slabé, zahubil svého mistra... dokonce Chu Wanninga přinutil, aby s ním dělal tamty věci...

Mo Ran vysypal květy z ruky, pak si položil dlaň na čelo a pomalu zavřel oči.

Slova malého bratříčka – „I já cítím hlad a smutek, i já jsem lidská bytost,“ - mu pořád zněla v hlavě. Řekl to sice jeho bratříček, ale místo něj měl Mo Ran před očima pořád někoho jiného.

Někoho oblečeného do bílých šatů; jen mrknutí a z bílých šatů jsou červené svatební šaty s výšivkami fénixů; vláčí se po zemi, takové měl on na sobě během svatby, když se ocitli v iluzi mistryně obřadů duchů.

I já jsem lidská bytost ...

I já cítím smutek a bolest.

I já cítím bolest.

Mo Ran ucítil na hrudi strašnou tíhu, jako by tam měl něco, co se snaží prodrat ven. Na čele mu perlil pot. Pevně zavřel oči a ztěžka se nadechl.

„... Je mi to moc líto ...,“ zašeptal.

Nevěděl, komu se to omlouvá, jestli malému bratříčkovi, nebo té postavě ve svatebních šatech ...

Uvnitř, v ložnici Shi Mei vstal. Potichu se přikradl k oknu. Nezapálil lampu; vyhlédl škvírou ven a díval se na Mo Rana, jak leží mezi opadanými květy, jednou rukou objímá hliněný rendlík, s temnými očima o něčem přemýšlí a jen nebesa vědí, o čem.

Ráno Mo Ran nakrčil nos a tam kde ležel, v květech a v trávě se zhluboka nedechl čerstvého vzduchu a začal se protahovat, než vstane.

Ale sotva se natáhl, ticho v Pavilónu trubačů prořízl výkřik.

„Áááá!“

Mo Ran otevřel oči a vyskočil na nohy. Z pohledu, který se mu naskytl, mu ztuhla krev v žilách, a zmohl se jen na to, že se vyjeveně díval.

Pavilón trubačů mělo hlídat patnáct strážkyň, členek pernatého klanu. Ty byly všechny mrtvé, zavražděné úplně stejně jako Osmnáctá, s vrbovou haluzí, která zářila šarlatovým světlem, staženou kolem hrdel.

Jiangui!

Viseli ve větvích kvetoucích broskvoní, rudé rukávy vlály, dlouhé suknice se couraly po zemi. Jejich těla se pohupovala v závanech větru. Vypadala jako obrovité květy; děsivé, a přesto podivně krásné.

Vykřikla dívka z pernatého klanu, služtička, která přinesla snídani. Třásla se strachem a bambusový košík, který nesla teď ležel na zemi; pečivo bylo rozházené všude kolem, rýžová kaše rozlitá.

Když uviděla na dvoře Mo Rana, roztřásla se ještě víc a sáhla si někam dozadu.

Mo Ran se bez rozmyslu vydal k ní: „Ne, poslouvej...“

Ale bylo už pozdě. Dotkla se magické pečeti, kterou měla vytetovanou na zádech. Pečeť hrozícího nebezpečí sloužila k dorozumívání a varování členů pernatého klanu. Ti se okamžitě na svých ohnivých křídlech slétli ze všech koutů Pramene broskvových květů k Pavilónu trubačů.

Ten výjev je všechny vyděsil.

„Sestřičko!“

„Sestro!“

Napřed bylo ohromené ticho, pak všichni začali křičet a naříkat. Ten rozruch sem přilákal i kultivující.

Pavilón trubačů okamžitě zahalilo zděšení, podezření, hněv a zármutek.

„Mo Rane, co nám chceš ještě vykládat!“

„Vrah! Blázen!“

Dav zuřil, ozývaly se výkřiky a pláč: „Za to musí zaplatit svým životem! Zabijte ho! Zabte ho!“

Pro Mo Rana by bylo těžké před nimi hájit i kdyby měl sto úst, ale on měl jen jedny: „Kdybych byl vrah a všechny je dokázal tak snadno zabít, tak proč bych tu zůstal? Abych čekal, až mě chytíte?“

Někdo z pernatého klanu, rozzuřený a uplakaný, zakřičel: „Drž hubu! Zašlo to až sem a ty máš ještě tu drzost...“

Další se vztekal: „Když nejsi vrah ty, tak jak to, že jsou všichni kromě tebe mrtví?“

„To je pravda!“

„Je pěkně prolhanej!“

„I kdybys nebyl vrah, určitě jsi s ním spolčený! Proč by tě jinak nezabil? Ha!“

„Oko za oko!“

Mo Ran se rozběsnil tolik, až se mu chtělo divoce smát. Ve svém minulém životě by na místě zabil každého, kdo by se mu odvážil říct něco jako „oko za oko“, jenže teď, když opravdu není vrahem, všichni ho neprávem špiní; tento svět je skutečně ..., na okamžik zavřel oči a chtěl promluvit, když oblohou zazářilo rudé světlo.

Starší nesmrtelná pernatého klanu se snesla z oblak; měla přísný pohled a zachmuřenou tvář.

„Mo Weiyu.“

„Starší nesmrtelná.“

Starší nesmrtelná na něj dlouze hleděla, pak přistoupila k jednomu mrtvému tělu a sebrala zakrvácený vrbový prut, který byl omotaný okolo krku.

„Kde máte svou zbraň? Ukažte mi ji.“

„Odmítáte?“

Mo Ran zavzdychal. Jeho zbraní byl Jiangui; kdoví kolik lidí jej už vidělo, když s ním cvičil a o dost víc jich vidělo, jak byla zabita Osmnáctá. Když ho teď ukáže, porovnejí ho s vrbovými haluzemi obtočenými okolo krků zemřelých strážkyň, a určitě ho do toho namočí. Ale když odmítne, bude to vypadat jako přiznání.

Se zahučením se v jeho dlani objevil šarlatový plamen, Jinangui se zhmotnil a rozsvítil se červenou poblikávající září.

„Prosím, starší nesmrtelná, jen se podívejte.“

75. kapitola – Jeho Výsost je nedouk, smřte se s tím

Shromážděný dav okukoval Jiangui, pak si všichni prohlédli ohnivě rudé vrbové větévky okolo krků zavražděných a začali běsnit ještě víc.

„Ty jsi to udělal. Přesně stejně jsi zabil Osmnáctou!“

„Jak jsi mohl být tak krutý?“

„Zabijte ho!“

Z toho hluku starší nesmrtelnou rozbolela hlava. S rukama na spáncích chladně prohlásila: „Mo Weiyu, zeptám se vás naposledy: zabil jste je nebo nezabil?“

„Nezabil.“

„Dobrá.“ Starší nesmrtelná přikývla. Mo Ran si oddechl; myslel si, že ho propouští, a právě jí chtěl vyjádřit vděk a obdiv k její moudrosti a spravedlnosti, když mávla rukou a mrazivým tónem pronesla: „Ta osoba spáchala množství zločinů a odmítá se k nim přiznat. Chopte se ho.“

Když se Shi Mei umyl, oblékl a vyšel ven, spatřil Mo Rana, kterého drželo na místě kouzly dobrých tucet lidí z opeřeného klanu, zatímco čtyři další mu svazovali ruce pouty nesmrtelných.

„Co to děláte?“

Shi Mei zbledl a rozeběhl se k Mo Ranovi: „Co se stalo?“

Nikdo neodpověděl, ale pohled na těla, která se zlověstně komíhala ve větvích kvetoucích broskvoní, byl dostatečně výmluvný. Shi Mei se zasyknutím vydechl, ustoupil zpátky a narazil do Mo Rana.

„A Rane...“

„Žádný strach, uklidni se,“ zašeptal Mo Ran Shi Meiovi a přitom nespouštěl oči ze starší nesmrtelné. „Dojdi pro strýčka a staršího Xuanji.“

Nezdálo se, že by pernatý klan byl právě teď přístupný rozumným námitkám. Kdyby se ho rozhodli roztrhat na kusy, jen těžko by se svými současnými schopnostmi vyvázl. Potřeboval, aby Xue Zhengyong a Xuanji zasáhli co nejrychleji.

Shi Mei byl pryč a Mo Ran stál sám proti těm tvářím zkřiveným zlobou, jeho oči přeskakovaly z obličejů na obličej.

„Puf!“

Z davu vylétl chuchvalec slin a hlenu. Mo Ran se mu chtěl vyhnout, ale ten, kdo po něm plivnul stál příliš blízko a plivanec ho zasáhl plnou silou. Otočil se a ocitnul se v zajetí páru rudých očí.

„Zabil jsi tolik lidí, a ještě máš tu drzost škemrat o pomoc? Sejmu tě tady a teď!“

V jeho dlani zahořel plamen; oheň se vylil přímo na Mo Rana. Mo Ran uhnul a ustoupil, spalující plamen s hlasitou ranou dopadl a zasáhl broskvoň za ním, silný kmen se rozlomil vedví.

„Prásk!“

Broskvoň se skácela k zemi, květy se rozlétly jako sníh ve větru.

Mo Ran se zadíval na strom na zemi a pak se obrátil k útočníkovi: „Už jsem to říkal, ale já jsem je vážně nezabil. Za deset dní tu budou pilulky pravdy, snad můžete se svou pomstou nějaký čas počkat.“

„Deset dnů? Do té doby nás tady zabiješ všechny!“ Muž zuřivě zařval: „Vrátíš snad mojí sestřičku život?“ A vrhnul se na Mo Rana.

Mo Ran se jeho ráně vyhnul a podíval se po starší nesmrtelné, která jen přihlížela z bezpečné vzdálenosti a zjevně nehodlala do věci zasahovat. V Mo Ranovi se vzedmul vztek a zvedl hlas: „Hej! Ty stará slepice! Proč nedáváš pozor na své lidi!“

„Děvko.“ Když se ani nehnula, Mo Ran neudržel jazyk za zuby. „Teď děláš, že jsi hluchá, chceš se snad dívat, až mě budou upalovat, nebo co? Kdybych věděl, že vy podělaný ptáci nedokážete rozeznat pravdu a lež, nikdy bych nešel kultivovat do týchle broskvový prdele! Myslíš, že se mi chce chcípnout tady, pro nic za nic?“

Starší nesmrtelné při těch slovech zacukalo v tváři, mávla prudce rukávem a ozvalo se hlasitě: „plesk!“, jak Mo Rana udeřila do obličejů.

Členové pernatého klanu sice vypadali jako lidé, ale uvažovali úplně jinak. V kultivačním světě by se hlava i té nejmenší a nejzapadlejší školy bojových umění zdráhala o něčem rozhodovat bez pádných důkazů. Ale pernatý klan, to byla napůl zvířata a měli divokou krev.

Vlasy starší nesmrtelné změnila barvu z černé v jasně červenou, zdálo se, že z každého pramínku vlasů stoupá dým. Otevřela široce oči a zlobně vyhrkla: „Kdo je váš mistr? Jak to, že vychoval takového neotesaného žáka? Dávejte si pozor na jazyk!“

Jak to dořekla, lidé pernatého klanu začali jeden po druhém vydávat podivné ptačí výkřiky a obstoupili Mo Rana, s vraždou vepsanou ve svých rudých očích.

„Svist!“

Nebem proletěl ohnivý šíp namířený přímo na Mo Ranovo srdce. Mo Ran se už neodvažoval brát nebezpečí na lehkou váhu. Vrbový prut zapraskal ohnivými jiskrami, jak se Mo Ran snažil vyhnout a zároveň zastavit střelu s pomocí Jiangui. Jenže to byl klamný útok, a zatímco odrážel šíp, novopečený vdovec za jeho zády tasil meč.

Před sebou šíp, v zádech meč, není kam uniknout. Ta poloviční zvířata ho tady teď zabijí. Mo Ran si dodával odvalu a zoufale se snažil vzpomenout, jak Chu Wanning mává Tianwenem. Zvedl ruku a trhnul zápěstím -.

Jiangui se vymrštil do vzduchu a rozvinul se po celé délce. Krvavě rudá vrbová ratolest kroužila tak rychle, až se z ní stala jen rozmazaná skvrna. Vznikl obří vír, vrbové lístky, teď ostré jako nože, sekaly a drtily vše ve svém dosahu.

To byla Chu Wanningova technika, se kterou vítězil – „vítr“.

Vrbová haluz se stala okem bouře, a všechno, co bylo kolem strhávala její mocná duchovní síla. Větrný vír všechno pohlcoval a drtil na prach, až nezbylo nic.

„Áááá!“ vykřikla útočnice, ale její šíp už Jiangui rozdrtil, a její dlouhý meč nasál vír, protože se ocitla příliš blízko.

„Klang!“

Ozval se zvuk lámaného kovu a než se kdokoli stačil něco udělat, šarlatová bouře ji vtáhla do sebe. Vykřikla: „Nech mě! Šílenče! Ty blázne!“

Když starší nesmrtelná viděla, v jakém se její lidé ocitli nebezpečí, zmocnil se jí hněv. Její červené šaty se rozevlály, když vyletěla vzhůru.

V její ruce se objevil průzračný rudý krystal; její rukávy se vzdouvaly, jak jej nabíjela duchovní energií. Vzdmula se zuřivá vichřice, která rvala květy a ohýbala stromy.

Za ní se rozzářil obraz ohnivého fénixe; její oči žhnuly červeným plamenem, hladká tvář svrašťela zlobou.

„Netvore,“ zasyčela. „Ještě se nevzdáváte?“

„Dokonce jsi vyvolala svého fénixe. Když se teď vzdám, nečeká mě snad smrt?“

Fénix zastínil Mo Rana, po tváři mu zatančil odraz plamenů. „Přestaň a pak se vzdám!“

„Vy...“

Starší nesmrtelná vzlétla ještě výš.

„... nemáte...“

Její rudé oči probodávaly Mo Rana a ona vyplivovala každé slovo s opovržením.

„... žádné právo...“

„vznášet požadavky...“

„... vůči mně!“

Z výšky se ozval dunivý zvuk, fénix vydal pronikavý křik a spustil se k Mo Ranovi.

Ozvala se další ohlušující rána, ještě hlasitější než ta předchozí, jako když se prastarý drak probudí z tisíciletého spánku a z hlubin země si proráží cestu ke slunci.

Fénix se střetl se zlatým světlem a všechno se otřásl. Pernatý klan zasáhl poryv vichřice; začali kvílet svými ptačími hlasy, někteří byli odmrštěni o tucty stop dál a dávali krev.

Orkán smetl Pavilón trubačů, vyrval stromy z kořenů a budovy srovnal se zemí.

Když se prach usadil, ve vzduchu se jako štít před Mo Ranem vznášela povědomá, štíhlá postava.

„Mi... mistře?!“

Šaty jsou bílé jako sníh, široké rukávy nadouvá vítr.

Když uslyšel zavolání, otočil tvář, zase měl ten svůj chladný a vyrovnaný výraz jako obvykle, fénixí oči jen přejely po Mo Ranovi, který klečel na zemi.

Chu Wanningův hlas byl studený a hluboký, jako studniční voda v horkém letním dni.

„Jsi zraněný?“

Mo Ran byl tak ohromený, že nedokázal odpovědět, jen vyvaloval oči a otvíral ústa...

Chu Wanning si ho prohlédl od hlavy až k patě a když nezjistil žádná viditelná zranění, obrátil se ke starší nesmrtelné: „Nepřála jste si před chvílí poznat, kdo je jeho mistr?“

Uvolnil svou děsivě mocnou duchovní sílu a pomalu se snesl na zem.

Pak znovu promluvil, chladně a úsečně, nevyslovil ani jediné slovo navíc: „Chu Wanning z hory Sisheng, máte mé hluboké uznání.“

„C ... co?“

Chu Wanning se zamračil. Zdá se, že tito ptačí lidé nerozumí zdvořilosti. Dobrá, stejně už ztrácí trpělivost.

„Říkám, že já jsem jeho mistr.“

„Nedal jsem vám svolení, abyste mého žáka zranila.“

Starší nesmrtelné se sice říkalo nesmrtelná, ale bylo to hlavně kvůli jejímu vznešenému rodokmenu – ke skutečné nesmrtelné měla přece jen trochu daleko, jak vyšlo najevo během předchozího střetu, kdy Chu Wanning zničil jejího fénixe a zasadil jí ránu Tianwenem. Tvářila se kysele a držela se za paži; mezi prsty jí protékala černá krev.

„J ... jak se opovažujete, vy pouhý smrtelník! Mimochodem, kdo vás pustil sem, do Pramene broskvových květů! Jak jste se sem dostal!“ Téměř šílela: „Vy domýšlivý ...“

„Prásk!“

Objevil se Tianwen a švihnul jí přes obličej, rozsekl jí rty, ze kterých začala prýštit krev.

„Ano, jen pokračujte,“ prohodil Chu Wanning s ledovým úsměvem, když si uhlazoval rukáv, trochu pomačkaný z toho, jak máchal Tianwenem. Potom popadl Mo Rana za límec a jednou rukou ho zvedl na nohy, celou dobu však nespouštěl starší nesmrtelnou z očí. „Řekla jste, že jsem domýšlivý co?“

„J ... jak se opovažujete vy, vy...“

„Proč bych se neopovážil.“ Chu Wanning se na ní zadíval; neudělalo to na něj žádný dojem. „Proč bych měl mít strach? Odmlčel se. Přitáhl Mo Rana k sobě: „On patří mně. Teď s ním odejdu.“

Mo Ran se ještě neprobral z překvapení nad tím, že Chu Wanning z ničeho nic přiletěl z nebe jako bůh a vzápětí ho zasáhla slova: „On patří mně.“

„Mi ... mistře ...“

„Zavři tu svojí tlamu!“

Chu Wanningova tvář, jako obvykle, postrádala jakýkoli výraz, ale Mo Ran viděl, jak mu oči planou hněvem.

„Jako obvykle mi jen přiděláváš starosti, to nemůžeš nikdy nic udělat správně?“

Pokárání doprovodil štulec do zátylku. Pak Chu Wanning vzlétl do vzduchu a Mo Rana táhl za sebou. Stačil jediný skok a byli desítky stop daleko. Než Mo Ranovi došlo, co se to děje, už se ocitli na liduprázdném okraji Pramene broskvových květů.

„Mistře! Můj bratříček tam pořád někde je ...“

Chu Wanning na něj letmo pohlédl a při pohledu na jeho vystrašenou tvář se ušklíbl: „Bratříček? Ten, co se jmenuje Xia?“

„Ano, zůstal v Pavilónu trubačů, musím mu pomoci ...“

Chu Wanning ho přerušil zdvižením ruky: „Už jsem ho pomocí kouzla poslal ke Xuanjimu, nemusíš se strachovat.“

Mo Ran si oddechl a zadíval se na Chu Wanninga: „Mistře ... proč jste tady?“

Chu Wanninga v jeho pokoji probudil hluk, a když zjistil, co strašného se děje, rychle spolknul jednu z Tanlangových pilulek, aby získal svou obvyklou podobu. Jenomže to teď

nemohl Mo Ranovi prozradit, a tak jenom chladně odseknul: „To tady nemůžu být?“ Potom zvedl ruku a na špičce prstu vykouznil zlatý květ jabloně haiatang.

„Květy kolem věže žalu vadnou, jarní vánek věje nocí na západ, k řece Qian Tang.“

Chu Wanning sklopil oči a dýchl na poupě, které se okamžitě rozvinulo a zazářilo oslnivým světlem. Mávl svým štíhlým prstem a tiše poručil: „Hledej!“

Jabloňového květu se zmocnil vítr a unášel ho k lesu, až zmizel z dohledu.

„Mistře, co je to za kouzlo?“ zeptal se Mo Ran zvědavě.

„Házení květů.“

„Co?“

„Házení květů.“ Chu Wanning se tvářil vážně, nic nenaznačovalo že by žertoval. „To kouzlo nemělo žádný název, ale když jsi se zeptal, tak jsem ho pojmenoval.“

Mo Ran si pomyslel, že není možné, aby ten člověk byl tak líný.

„Vůdce sekty mi už řekl, co se stalo.“ Chu Wanning se díval směrem, kam zmizel jabloňový květ, jeho hlas byl hluboký a chladný jako nefrit ponořený do plynoucí řeky. „Za tím vším je pravděpodobně stejná osoba, jako v případě událostí v jezeře Jincheng. Obávám se, že zjistíme, že i zde, v Prameni broskvových květů, byla vytvořena šachová formace Zhenlong.“

Mo Ran se vyděsil: „Jak je to možné?“

Ve svém minulém životě vynikal v ovládnání šachové formace Zhenlong, a když byla zavražděna Osmnáctá, sám pátral po stopách, které by naznačovaly její použití; tuto techniku vždy provázela zápařch prolité krve – jakmile se s ní jednou začalo, nevyhnutelně došlo k zabíjení – a tak stačilo hledat zdánlivě bezdůvodné, ale mohutné výrony negativní energie, které ukazovaly na to, že někde nablízku se rozvíjí šachová formace Zhenlong. Kdyby ta záhadná osoba, tu techniku skutečně znovu použila, musela by to naprosto dokonale zakrýt, aby to Mo Ran nebyl schopný zjistit.

Chu Wanning na něj vrhnul podezřívavý pohled a Mo Ran začal uspěchaně vysvětlovat: „Já chtěl říct ... že tady v Prameni broskvových květů jsou všichni napůl nesmrtelní, jak to, že nepoznali, že tu došlo k použití zakázané techniky?“

Chu Wanning zavrtěl hlavou: „Ta osoba už dokázala ovládat všechny ty prastaré tvory, obdařené duchovní silou ve jezeře Jincheng. Tvorové s duchovní silou, nejsou tak mocní jako božští tvorové, ale ve srovnání s polovičními nesmrtelnými představují jejich ekvivalent. Protože předtím dokázal ovládat jezero Jincheng, je pravděpodobné, že totéž se děje právě teď v Prameni broskvových květů.“

„Už chápu...“

„Hm.“

Mo Ran zvedl hlavu a na jeho tváři s dolíčky se objevil stydlivý úsměv: „Mistře, a co je to ekvivalent?“

76. kapitola - Jeho Výsost znovu potká toho člověka

Chu Wanning nikdy nebyl hodný pan učitel a Mo Ran nebyl šestiletý drobeček, který jde poprvé do školy; tak pitomá otázka nestála za odpověď. Chu Wanning jen sklopil své dlouhé řasy a nevnímal si ho.

Květ jabloně haitang který očaroval kouzlem pro zrychlení, v mžiku prohledal celý Pramen broskvových květů. O chvíli později mu magický zlatý květ spadl z oblohy přímo na dlaň.

„Propast předků?“

K Propasti předků chodili každý den vytrhávat pířka divokým sovám, které tam žily. Lidé z pernatého klanu tvrdili, že propast je plná hučících plamenů, a nic kromě sov tam už od pradávna nežije, a kdo tam spadne, ten úplně shoří.

Chu Wanning vytvořil krycí bariéru, která měla znemožnit pernatému klanu, aby je vypátral. Došli až k Propasti předků a pohlédli dolů. Nebylo vidět žádné dno, jen tajemné

rudé světlo, a tisíce sov, hnízdících na stěnách strmých útesů, které teď spaly a hlavy schovávaly pod křídly, takže z takové vzdálosti vypadaly jako tisíce teček na stěnách propasti.

Pokud byla pravdivá Chu Wanningova domněnka, že šachová formace Zhenlong byla skutečně vytvořena v Propasti předků, všechny ty povídačky o žhnoucích plamenech, které všechno spálí na popel, jsou jen zástěrka.

„Ale jak zjistíme, že oheň tam dole opravdu není nebezpečný?“ Mo Ran se zahleděl do tajemného světla v hlubině a tiše dodal: „Mně připadá až moc skutečný.“

„Napřed tam něco hodíme.“

„Půjdu chytit králíka.“

„To není třeba.“ Chu Wanning vzlétl, jeho šaty zaválaly a ztratil se v blízkém broskvoňovém háji. Jen o chvíli později přiletěl zase zpět a vypadal jako nesmrtelný vyhnaný z devátého nebe; nesl kvetoucí broskvoňovou ratolest.

Mo Ran pochopil – květy jsou přece jen křehčí než králíci, a pokud květy broskvoně odolají „spalujícím plamenům“, lidem tam dozajista nebude hrozit žádné nebezpečí.

Chu Wanning po větévce zlehka přejížděl prstem a mumlal zaklínadlo; rozzářila se modrým světlem. Prstem ukázal na propast a přikázal: „Tam.“

Broskvoňová větévka se zlehka snášela dolů; jednu stopu, dvě, deset stop, sto stop. Už ani nebyla vidět, ale Chu Wanning i na dálku díky kouzlu dokázal cítit, co se s květy děje. Čekal se zavřenýma očima, pak oči otevřel: „Květy jsou nedotčené. Pojdme.“

Když si byl Chu Wanning tak jistý, nemělo smysl se vyptávat, a tak Mo Ran skočil do propasti spolu s ním. Oba byli dost zdatní ve věcech bojových umění, a tak bez úhony dopadli na dno. Ačkoli byl Mo Ran připravený na to, co uviděl, přeběhl mu mráz po zádech.

Teď už chápal, kde se vzalo to děsivé červené světlo.

Na dně propasti byly vztyčeny stovky kúlů, na každém visel někdo z pernatého klanu; byli nazí a zborcení krví. Každý měl v ústech plod lingchi a z těch plodů zářilo pronikavě rudé světlo. Z výšky bylo snadné světlo plodů zaměnit za plameny hořící na dně propasti.

Chu Wanning měl zděšený výraz; byl velmi vzdělaný a věděl, že při pouhé zmínce o tom rudém ovoci každý ve světě kultivace bledne. Když se to ovoce vloží do úst umírajícímu, je možné jeho agónii prodloužit o tři sta šedesát pět dní. Jinými slovy, takový člověk nenajdu úlevu ve smrti, místo toho musí umírat mučivě pomalu, jeho srdce se nezastaví, díky plodu nazývaném lingchi přijde jen nekonečné utrpení.

Mo Ran hleděl na ten les umírajících a zašeptal: „... Seskupení pro uzamčení duší.“

Ti, ještě stále živí, byli použiti jako lidské sloupy, negativní energie tu tím byla uzamčena a zabránilo se jejímu úniku, i když v šachové formaci Zhenlong uvízly tisíce duší.

Nebylo divu, že necítil ani sebemenší záchvěv negativní energie, který by prozradil přítomnost šachové formace Zhenlong.

Když Mo Ran přemýšlel nad tím, kdo je skutečně tou osobou za tím, co se odehrává zde v Prameni broskvových květů, si nemohl pomoci a zachvěl se.

Na základě toho, co se stalo v jezeře Jincheng, se dalo hádat, že falešný Gouchen zná jen základní tahy šachové formace Zhenlong, a jen tolik, aby mohl ovládat bytosti, které žily v jezeře. Ale tentokrát byl falešný celý pernatý klan. Ti lidé byli přihlouplí a chladní, tedy k úplně k nerozeznání od těch skutečných, a dokonce ovládali kouzla pernatého klanu – bylo jasné, že zapovězenou techniku ovládá někdo velice zkušený; je možné že by se falešný Gouchen tak rychle zlepšil?

Chu Wanning krá

el přímo do středu seskupení pro uzamčení duší, kde stál křišťálový sloup, ke kterému byla připoutaná lidská postava, ale ta osoba již byla mrtvá. Plod lingchi v jejích ústech dávno uschl

a její tělo se už rozkládalo. Ale bylo zřejmé, kdo to je, díky žlutým šatům, na kterých byl zlatou nití vyšitý fénix a znaménku ve tvaru hvězdy na čele.

„To je ...“

Mo Ran byl vyděšený: „To je starší nesmrtelná!“

„Správně.“

Chu Wanning si prohlížel les lidských sloupů, který se táhl až kam oko dohlédlo a tiše pronesl: „Aby bylo možné vytvořit seskupení pro uzamčení duší, muselo být zajato mnoho členů pernatého kmene, nejméně osm set, pokud ne tisíc. Starší nesmrtelná by něco takového nestrpěla, pokud by ještě žila. Předtím, když jsem s ní bojoval, mi připadalo velmi podivné, že se zdá, že není mocná ani jako mistryně obřadů duchů z Motýlího města. Pokud se nemýlím ..., zřejmě byl vyhlazen celý pernatý klan z Pramene broskvových květů, a ti lidé tam, jsou jen oživé mrtvolky ovládané pomocí šachové formace Zhenlong.“

Opravdu! Chu Wanning si myslí totéž, co on! Jakmile se Mo Ran vzpamatoval, chtěl odejít, ale Chu Wanning mávl rukávem a postavil se mu do cesty.

„Kam jdeš?“

„Musím to říct strýčkovi a ostatním. Jestli je to pravda, je to tady moc nebezpečné.“

Chu Wanning zavrtěl hlavou: „Nebud' ukvapený. My jsme odkrytí a nepřítel se skrývá ve stínech. V Pramenu broskvových květů je mnoho kultivujících a my nevíme, kdo tahá za nitky. Pokud budeme jednat zbrkle, může být všechno daleko horší.“

„Hehe. Dlouho jsme se neviděli. Učený mistr Chu je stále tak opatrný.“

Odněkud shora se ozval tichý smích, ale v Propasti předků se rozléhal jako rachocení hromu. Oba zvedli hlavu a zbledli; uviděli dítě s potlučeným, rozbitým tělíčkem, které sedělo na větvi stromu rostoucího ze skalní stěny a klátilo nohama. Mrtvé dítě naklonilo hlavu, oční bulvy se v důlcích protáčely, po tváři mu tekly krvavé slzy a smálo se na ně.

„Šachová formace Zhenlong!“

Chu Wanning potichu zabručel: „Je to jen další bílý kámen.“

Chlapec vesele zatleskal rukama: „Hehe, správně, další bílý kámen. To jste si snad mysleli, že sem přijdu osobně? Nejsem hlupák.“

„Takže ty jsi ten falešný Gouchen z jezera Jincheng,“ vykřikl Mo Ran. „Co chceš, ty pomatenče?“

„Hehe, kdo si myslíš, že jsi, ty bezvýznamná nicko, neumíš mi ani položit správnou otázku. Řekni svému mistrovi, ať se ptá on.“

„Ty!“

Chu Wanning mávnul svým širokým rukávem, natáhl své dlouhé prsty a zadržel Mo Rana, který byl tak rozrušený, že mu málem stoupal dým z hlavy. Zvedl své dlouhé řasy a chladně se zeptal: „Čeho se tím pokoušíte dosáhnout?“

Dítě dál klátilo nohama. Bylo zřejmé, že je mrtvé, ale ovládané zakázanou technikou, neustále se pohybovalo jako loutka na provázcích.

„Ó, ničeho zvláštního, opravdu.“

Chu Wanningův hlas byl ještě studenější: „Proč neustále útočíte na mého žáka?“

„Mé záměry nejsou důležité, ale nějak došlo k tomu, že pro jejich uskutečnění potřebuji získat zlaté jádro vašeho žáka,“ prohlásil chlapec s úsměvem. „Může si za to sám, že má tak pěkné jádro. Mimochodem, je lepší než to vaše. Už v jezeře Jincheng jsem si všiml, že má pozoruhodně čistou duchovní esenci živlu dřeva; kdyby tomu tak nebylo, zajímal bych se na místo něj o vás, učený mistře Chu.“

Mo Ran by tomu dítěti, které mluvilo povýšeným tónem dospělého, nejraději zacpal ústa. Vyštěkl: „Nikdy nebudu mít tolik smůly, abys mě chytil ty, to radši svoje jádro zničím, takže si nedělej naděje, že by ses mě někdy jen dotknul!“

„Ale to není tak, že bych se tě snad chtěl dotýkat,“ pokračoval chlapec nesnesitelně sladkým hlasem. „Pronásleduji tě jen proto, že musím. Každý prahne po kráse a co naplat, tvůj mistr je o tolik pěknější než ty. Já bych se raději dotýkal jeho.“

„Ty!!“ naježil se Mo Ran. „Ty, taková hromada hnoje, schováváš se za bílé šachové kameny, protože se bojíš ukázat ten svůj špinavej rypák, ty si myslíš, že by ses mohl jen dotknout mého mistra?“

Dítě k němu obrátilo slepé oči, jako by se chtělo ujistit, že tam skutečně je a potom se netečně otočilo zpátky k Chu Wanningovi.

„Učený mistře Chu, tehdy u jezera Jincheng, jsem vám radil, abyste se do toho raději nepletl, ale vy jste zkrátka neposlechl. Je to celé tak nepříjemné.“

„Když už jsem se této věci dozvěděl, stejně se budu pokoušet zjistit oč jde, i kdybyste nyní přestal napadat Mo Rana.“

„Pffft. Tušil jsem, že to řeknete. Dítě se odmlčelo a pak se znovu usmálo: „Proč jste vy spravedliví učený mistři vždy tak tvrdohlaví? ... Dobrá, protože učený mistr Chu to jen tak nenechá, budeme si muset počkat a pak uvidíme. Chtěl bych zjistit, zda je mocnější váš Tianwen, nebo mé zakázané techniky.“

Chu Wanning se zachmuřil a řekl: „To musíte kvůli svým cílům zabít tolik nevinných?“

„Lidé tohoto světa jsou jako pomeranče z Huai Nanu.“

„Co tím myslíte?“

„Jsou kyselé,“ smál se chlapec. „Tak kyselé, že se nedají jíst. Všichni ti bezcenní lidé jsou také kyselé, k ničemu. Chci po nich šlapat a rozdrtit je.“

Chu Wanningův hlas zazněl ostře: „Vám skutečně není pomoci.“

„Učený mistr si myslí, že mi není pomoci, a právě tak já si myslím že není pomoci učeném mistru. Máme odlišné chápání spravedlnosti, tak k čemu se zbytečně dohadovat o margináliích.“ Dítě sklonilo hlavu a zavrtělo s ní. „Dejme to mu, že naše malá rozmíška je jako šachová hra. Vyhrál jste partii u jezera Jincheng. Nu a tady v Prameni broskvových květů, protože učený mistr už našel Propast předků a viděl můj bílý šachový kámen, a mně došly lsti, jak polapit vašeho malého žáčka, řekněme tedy, že jste vyhrál i tuto partii.“

Odmlčel se a zamhouřil oči v úsměvu, tím z nich však začala téct další krev.

„Ale mějte se na pozoru. Můžete ho protentokrát ochránit, ale asi nemůžete ho ochraňovat po celý život, že?“

„Navrhuj vám, abyste si tajemství tohoto místa nechali pro sebe,“ prohlásilo dítě a pozdvihlo ruku se zlato-rudým perem v prstech.

Mo Ran znepokojeně vydechl: „Zlatá pířka, která se v Prameni broskvových květů používají jako platidlo?“

„Správně,“ usmál se. „Ta pířka jsou teď úplně všude. Pokud budete držet jazyk za zuby a ztratíte se odsud, nic se nestane. Ale když se nebudete chovat rozumně a pokusíte se mně odhalit ..., ta pířka jsou nasycena negativní energií celého pernatého klanu; ty kultivující to nezabije, ale větší část kultivace, kterou získali, prostě zmizí.“

Mo Ran se rozzlobil: „To jsi plánoval od začátku?“

„A proč by ne?“ řekl chlapec udiveně. „Myslíš si, že každý je hloupý surovec jako ty?“

Mo Ran byl strašlivě rozhněvaný. Musel připustit, že býval dost přímočarý a o intrikách a taktice toho moc nevěděl, ale nechat si líbit, aby ho ten malý parchant otevřeně urážel, to

ne. Měl chuť přivolat Jiangui a dát mu co proto, ukázat mu, co všechno hloupý surovec dovede.

„Učený mistře Chu, jsem si jistý, že chápete, co je pro všechny zúčastněné nejlepší. I když se dozví pravdu, jejich kultivace značně utrpí. Obávám se, že si pak vašeho smyslu pro spravedlnost příliš považovat nebudou.“

Chu Wanning chladně odpověděl: „Předpokládám, že když tak pozorně nasloucháte, tak jste jistě pochopil, že nikoho nyní nehodlám zburcovat.“

„Nyní? Haha, takže učený mistr se to chystal říci později. Ale to také k ničemu nebude.“ Dítě zářilo radostí. „Jakmile ti lidé odjedou, zničím Pramen broskvových květů, stejně jako jsem zničil jezero Jincheng. Bez důkazů jen těžko někoho přesvědčíte.“

Chu Wanningův pohled byl studený jako led: „Skutečně na mně udělalo velký dojem, že Mo Rana nazýváte hloupým surovcem, když sám si počínáte takto.“

Chlapci Chu Wanningův výsměch neviděl ani v nejmenším. Vstal a několikrát se otočil na místě, potom mu z chodidel vyšlehl plamen a pomalu stravoval jeho maso a kosti.

„Proč si to nešetříte na dobu, až mě dopadnete? Učený mistře Chu, čistě z obdivu k vaší osobě, vám ještě jednou důrazně doporučuji: nezasahujte do toho. Pokud odmítáte naslouchat mé dobře míněné radě, potom ... se zcela jistě znovu setkáme...“

Plameny zahučely, natáhly se k obloze a vybuchly. Z dítěte, které bylo použité jako loutka, nezbylo vůbec nic. Z nebe spadl průsvitně bílý šachový kámen, kutálel se po zemi a pak se zastavil.

Chvíli bylo ticho.

Mo Ran věděl, že ta osoba nevyhrožuje jen tak planě, ale nechtělo se mu jen tak sedět se založenýma rukama, proto se zeptal: „Mistře, to opravdu jednoduše odejdeme? Nemáte nějaký nápad?“

„Teď bude lepší to nepokoušet. Nejprve opustíme Pramen broskvových květů.“ Chu Wanning se mračil: „Když ta osoba vyvinula tolik úsilí, aby vytvořila seskupení pro uzamčení duší, aby zabránila tomu, aby si někdo všiml šachové formace Zhenlong, znamená to, že chce věc udržet v tajnosti, alespoň prozatím. Pošlu vzkaz vůdci sekty, ať najde Xue Menga a Shi Meie a odjedou hned, jak to bude možné, aniž vyvolají rozruch. A ty ...“

Chu Wanning se odmlčel a pokračoval: „V obou případech mu šlo o tebe. Tentokrát se tě pokusil falešně obvinít a doufal, že skončíš někde uvězněný o samotě, bez možnosti přivolat si pomoc. Nemusíš už v této věci nic dělat. Vůdce sekty zasáhne a postará se o to.“

„Ale co mám tedy dělat?“ zeptal se Mo Ran. „Není správné nechat ostatní, aby řešili moje potíže, zatímco já budu sedět s rukama v klíně.“

„A co si chceš v téhle chvíli dokazovat? Je jasné, co ta osoba chce – když ten nebeský strom z jezera Jincheng padl, potřebuje ho něčím nahradit. Ty máš duchovní esenci živlu dřeva, která je vhodná pro jeho záměry, ale když nemůže získat tebe, pokusí se získat to nejlepší, co zbývá, a bude hledat náhradu.“ Chu Wanning se nadechl: „A jakmile ji najde, bude znovu zabíjet. Je nutné ho zastavit.“

„To je asi pravda, ale mistře, duchovní esence se nehledá snadno. Pokud chce náhradu, tak bude muset ...“

Mo Ran zmlknul, zvedl hlavu a zadíval se na Chu Wanninga a pokračoval: „Pokud ten zmetek chce najít další duchovní esence, bude muset prohledat sektu po sektě. Jenže kultivující neodhalují svou duchovní podstatu bezdůvodně. Duchovní podstata se ukazuje jen pokud se vybírá nová zbraň anebo zušlechťující krystal, aby se zjistilo, zda budou v souladu. Takže nejsnadnější způsob, jak učit duchovní esenci je prodávat zbraně a zušlechťující

krystaly. Což znamená, že když budeme v příštích sledovat trhy se zbraněmi v blízkosti sekt, máme velkou šanci toho parchanta vyčmuchtat.“

Sotva to dořekl, všiml si, že ho Chu Wanning zamyšleně pozoruje a začal se cítit nespůj.

„Ach... já jen hádám?“

„Hádáš dobře,“ řekl pomalu Chu Wanning, který měl pocit, že toho najednou ví až příliš a podezřívavě přimhouřil oči: „Mo Rane, říkáš mi všechno?“

„C-co bych mohl já před mistrem skrývat?“ řekl Mo Ran, ale vlasy na zátylku mu vstávaly a měl pocit, že Chu Wanningovi oči, čiré jako křišťál vidí skrz to znovuzrozené tělo přímo do duše, která se tam krčí strachem.

Chvilí bylo ticho, ale Chu Wanning naštěstí dál nenaléhal. Sklopil oči a řekl: „Od nyníška se mnou budeš tajně pátrat v hlavních sektách. Na horu Sisheng se nevrátíme.“

77. kapitola – Jeho Výsost se cítí velmi nemístně

Chu Wanning s Mo Ranem opustili Pramen broskvových květů, a trmáceli sem a tam, aby se dozvěděli, kdy se konají v různých sektách trhy. Po několika dnech rychlého cestování se rozhodli přenocovat v hostinci v malém městečku.

Od doby, kdy odešli z Pramene broskvových květů si sotva odpočinuli a Mo Ran si šel lehnout do svého pokoje už před nějakou chvílí. Chu Wanning se posadil ke stolu, zapálil svíčku a v jejím teplém žlutém světle si prohlížel porcelánový tyglík.

V porcelánovém tyglíku barvy bílého nefritu bylo kolem třiceti zlatavých pilulek.

Bylo štěstí, že Xuanji přivezl tu nádobku s sebou; kdyby se to nestalo, nevěděl jako kdo by před Mo Ranem vystupoval.

„To je nový lék od Tanlanga, je tam asi třicet kousků,“ řekl Xuanji Chu Wanningovi v jeskyni. „Prozkoumal staré záznamy a změnil některé složky, takže jedna pilulka vám umožní mít svou běžnou podobu na sedm dní. Nějakou dobu vám vydrží.“

„Vyřidte Tanlangovi můj dík.“

„Není třeba děkovat,“ smál se Xuanji a mávl rukou, „Tanlang se sice tváří přísně, ale nesmírně ho zajímá váš současný stav. Ó, a řekl, že máte vědět, že ten lék není stabilní a silné emoce mohou způsobit, že ztratí účinnost, tak na to dávejte pozor.“

Chu Wanning přemýšlel nad tím, co Xuanji řekl, když uslyšel klepání na dveře. Rychle ukryl porcelánový tyglík a uhasil kadidelnici a teprve potom řekl: „Dále.“

Mo Ran byl po koupeli, vešel do Chu Wanningova pokoje jen v lehkém spodním oděvu a vysoušel si své dlouhé vlasy, tmavé jako černý nefrit.

Chu Wanning si odkašlal, vděčný, že jeho tvář nic neprozradila: „Co se děje?“

„Mám špatný pokoj, nelíbí se mi. Mistře, můžu přespat u vás na zemi?“

Mo Ran neřekl nic určitého a Chu Wanning byl nedůvěřivý, měl pocit, že má něco za lubem: „Co se ti na něm nelíbí?“

„J-jen... jen není dobrý.“ Úkosem se zadíval na Chu Wanninga a zamumlal: „Není zvukotěsný.“

Chu Wanning se zamračil, byl příliš povznesený a cudný na to, než aby mu došlo, oč jde. Natáhl si svrchní část šatů a beze slova, bosý došel k Mo Ranovu pokoji. Mo Ran by ho nemohl zastavit, ani kdyby se o to pokusil, a tak se jen ploužil za ním.

„Je to tu trochu strohé, ale dá se to vydržet.“ Chu Wanning stál v pokoji a rozhlížel se kolem dokola, v hlase se mu ozývalo podráždění: „Od kdy jsi tak rozmazlený?“

V tu chvíli se ze sousední místnosti ozvaly rány, na podlahu dopadlo něco těžkého. Mo Ran nechtěl čekat, co bude slyšet dál, tahal Chu Wanninga za rukáv a prosil: „Mistře, pojďme už pryč.“

Chu Wanning nakrčil obočí: „Co je to s tebou? Co je tu tak nesnesitelného?“

Mo Ran otevřel ústa, ale než řekl jediné slovo, za zdí se ozvalo koketní chichotání: „Mladý pan Chang je ale hanbatý, pořád mě tak trápí, nnn, n-ne, ještě počkejte ... ach!“

„Hehe, zlatíčko, ta pivoňka, co máš na prsou je tak hezká, nech mě přivonět!“

Zdi byly tak tenké, že bylo slyšet i šustění šatů na druhé straně; hrubé hekání muže a slastné steny ženy se mísily v něco, co drásalo uši.

Chu Wanning zpočátku nechápal, co se děje, a teprve po chvíli si dal dvě a dvě dohromady, jeho krásné oči se široce otevřely, jeho tvář měnila barvu ze sytější červené na bledě zelenou, nakonec se ustálila na popelavě šedé. Zasyčel: „Nestoudné!“ a rozčilený vyběhl ven z pokoje a máchl při tom svým širokými rukávy.

„Pffft.“

Mo Ran se neudržel a začal se vzadu tiše smát. Naštěstí byl Chu Wanning tak vyvedený z míry, že i rukama mával proti rytmu kroků, jak prkenně odcházel a nevšiml si, že se mu Mo Ran směje.

Teprve když se vrátil do svého pokoje a vypil celý šálek čaje, konečně se trochu zklidnil. Kývl na Mo Rana: „Takové nemravnosti skutečně škodí kultivaci. Můžeš tu dnešní noc zůstat.“

„Ó.“

Po pravdě řečeno, Mo Ran byl úplně bez sebe leknutím i radostí zároveň, když se Chu Wanning z čista jasna objevil v Pramenu broskvových květů a udělal všechno pro to, aby ho zachránil. Ani na okamžik o Mo Ranovi nepochyboval a ještě teď, když se věci trochu uklidnily, se mu z toho točila hlava. Právě tady a teď ve světle svíčky vypadal mistrův obvyklý netečný výraz najednou ohromně roztomile.

Seděl se zkříženýma nohama na podlaze, podpíral si bradu, mhouřil oči, uculoval se a upřeně hleděl na Chu Wanninga.

„... Na co koukáš?“

„Neviděl jsem mistra už moc dlouho, jen si vás chci prohlédnout.“ Hlas zvoní smíchem, oči má vřelé a jasné.

Když se tak dívá, Chu Wanning ... opravdu vypadá úplně jako Xia Sini.

Chu Wanning ho probodnul pohledem: „Místo dívání na mě si raději pořádně usuš vlasy. Jak chceš jít spát, když ti z nich kape voda.“

Mo Ran se zazubil: „Zapomněl jsem si ručník ve svém pokoji. Mistře, pomůžete mi?“

Kdysi se stalo, že Xue Meng se zranil a nemohl hýbat paží a pokaždé, když si myl vlasy mu je mistr sušil. Zvládl to vždy velmi rychle, protože použil svou duchovní energii k zahřátí a usušení ručníku.

Chu Wanning se zadíval na Mo Rana a jeho dokonale zdravé končetiny a chladně poznamenal: „Nejsi nemocný ani zraněný, proč bych to měl dělat?“

Ale kývl.

Svíčka vrhala své měkké světlo Mo Ranovu překrásnou tvář.

Od jeho znovuzrození už uplynul téměř rok. Byl právě ve věku, kdy se rychle roste; sám si toho nevšiml, ale během posledních měsíců dost vyrostl. Když teď seděl na posteli, byl téměř stejně vysoký jako Chu Wanning. Ta výška Chu Wanningovi znesnadňovala vysoušení vlasů, tak se Mo Ran zaklonil dozadu a opřel se o ruce. Chu Wanning stál u postele, a utíral mu vlasy a tvářil se rozzlobeně.

Mo Ran spokojeně zívá, zavřel oči a vychutnával si tu chvilku klidu.

Venku za oknem občas zakvákala žába.

„Mistře.“

„Hm.“

„Víte to? Pernatý klan vytvořil iluzi a v té jsem se ocitnul v Lin'anu před dvěma sty lety a potkal jsem tam někoho, kdo se jmenoval Chu Xun.“

Sušení pokračovalo: „Jak to můžu vědět?“

Mo Ran se zazubil a poškrábal se na nose: „On vypadal úplně jako vy.“

„... Hodně lidí si je podobných, na tom není nic zvláštního.“

„Ne, opravdu,“ prohlásil vážně Mo Ran. „Vypadal, jako byste byli odlišní z jedné formy. Mistře, myslíte, že to mohl být váš předek?“

Chu Wanning vlídně odpověděl: „To je možné. Ale kdo to může vědět? Bylo to před dvěma sty lety.“

„On měl syna,“ pokračoval Mo Ran. „Který vypadal úplně jako bratříček Xia. Mám pocit, že to není žádná náhoda. Mistře, co kdyby byl bratříček Xia váš ztracený příbuzný?“

„Já nemám příbuzné.“

„Proto jsem řekl ztracený ...“ mumlal Mo Ran. Byl Chu Wanningovi tak blízko, že cítil slabou uklidňující vůni květů jabloně haitang.

Vonělo to tak pěkně. Zdálo se, že v každém z životů ho Chu Wanningova vůně uklidňuje; kdykoli, když se v minulém životě vrátil z krvavé řeže, položil tvář do jamky na mistrově šiji, jen aby mohl tu vůni zase cítit. Ať už si to chtěl přiznat nebo ne, byl na Chu Wanningově vůni beznadějně závislý.

Zavřel oči a pomalu se uvolnil, mysl se toulala v toku času. Když se v minulém životě vrátil do prázdného paláce Wushan po dalším zabíjení, promočený od hlavy až patě, kdy na sobě nesl tolik vin, a stejně nebyl víc než opuštěný toulavý pes. Tehdy si sedl a chytil Chu Wanninga kolem pasu, hlavu mu položil do klína a prosil ho, aby ho znovu a znovu hladil po vlasech – je to dokázalo utiřit šílenství, které ho spalovalo.

Ty zmizelé sny, to byla minulost, jiný život.

Ale když teď zavřel oči, zdálo se, že se to stalo včera.

Chu Wanning si všiml, že obvykle užvaněný Mo Ran je nějak potichu, sklopil oči a zadíval se na něj. Ve slabém světle svíčky jeho tvář vypadala klidně a bezstarostně. I když jeho obličej pořád nesl stopy měkkosti mládí, jeho rysy už získaly výraznou ostrost, jako by oparem prosvítala pohledná dospělá tvář, která však má stále svěžest mládí.

Chu Wanningova ruka se zachvěla a jeho srdce se rozbušilo.

Nevěděl, co ho přimělo, aby ho tiše oslovil: „Mo Rane.“

„Hm.“

Mo Ran bezmyšlenkovitě odpověděl a pak, jako by mu došly síly, se o něj opřel a položil mu hlavu na klín, jak to dělával v minulém životě.

Buch. Buch. Buch.

Srdce mu bušilo jako vojenské bubny na bitevním poli; z těch prudkých úderů cítil závrať. Chu Wanning sevřel rty, nevěděl, co má dělat, tak jen utíral Mo Ranovy vlasy, vysušoval poslední pičinky vody.

Tak uplynula dost dlouhá doba, potom odložil ručník, bezděčně odhrnul zatoulané pramínky vlasů z Mo Ranova čela a tiše řekl: „Hotovo. Můžeš teď jít spát.“

Mo Ran otevřel oči, černé, s purpurovými skvrnkami, pořád byl trochu omámený, a teprve po chvíli získal jasné vědomí. Když se probрал, zjistil, že zašel příliš daleko, a ze zvyku položil Chu Wanningovi hlavu na klín, a co bylo daleko divnější, on ho neodehnal. Mo Ran byl nejprve tak polekaný, že nedokázal promluvit a jen v ohromeném úžasu široce otevřel oči, takže vypadal úplně jako hloupý pes.

Chu Wanning se nejprve cítil trochu rozpačitě, ale když viděl Mo Ranovu tvář, musel se usmát.

Mo Ran viděl, že se vlastně usmívá. Jenom zlehýnka, ale určitě to byl úsměv a vyvalil oči. Zvedl se, vlasy měl trochu rozčuchané a úplně vážným tónem pronesl: „Mistře, vy něčím voníte, voní to moc hezky.“

Ztichl, zamračil se, jako by se snažil si na něco vzpomenout a zamumlal: „Ha, to je divné, nevoní ... nevoní bratříček Xia úplně stejně?“

Chu Wanningova tvář ztuhla.

Než se Mo Ran stačil vzpamatovat, mrsknul mu na hlavu ručník a shodil ho z postele. Studeným hlasem řekl: „Jsem unavený. Vypadni sakra a jdi spát.“

Mo Ran nic takového nečekal a dopadl na záda. Ležel celý překvapený na podlaze. Vstal a poškrábal se na nose. Ani se nezlobil.

Potom si poslušně lehl na zem.

78. kapitola - Mistr Jeho Výsostí má noční můru

Chu Wanning a Mo Ran trávili noc ve stejném pokoji. Mo Ran hned bezstarostně usnul, ale Chu Wanningovi se hlavou honily neklidné myšlenky, dlouho se převaloval, podřimoval a zase se probouzel, než se konečně ponořil do spánku.

Měl zavřené oči a v uších slyšel jen kvílení větru.

Chu Wanning oči otevřel, a zjistil, že klečí ve sněhu.

... Sen?

Ale zdálo se to tak skutečné, jako by to sám prožil.

Bylo to uprostřed zimy, obloha byla šedá jako olovo a od obzoru k obzoru se táhla střecha z těžkých nízkých mračen. Sníh sahal až po kotníky, země byla zamrzlá, a štípání mrazu cítil i přes silný plášť.

Zadíval se dolů a uviděl, že má na sobě nebesky modrý plášť lemovaný kožešinou, vyšívaný stříbrnou nití; zdálo se mu nějak povědomý, ale ten pocit se brzy vytratil.

Chu Wanning se pokusil vstát, zmatený z toho, proč má takový tísnivý sen, ale tělo jako by mu nepatřilo. Zůstal bez hnutí klečet na zemi, i když mu sníh pokrýval ramena a na řasách měl jinovatku. Pořád se nehýbal.

Odněkud za jeho zády zazněl třaslavý hlas starce: „Učený mistře Chu, už se stmívá. Jeho Veličenstvo vás dnes jistě nepřijme. Pojdte, vrátíme se.“

V tom snu se neotočil, ani když zazněly kroky a nad jeho hlavou se objevil deštník.

Chu Wanning se slyšel říkat: „Děkuji vám, dvorní eunuchu. Máte svá léta, vraťte se do pavilónu a odpočiňte si, já tu zůstanu.“

„Učený mistře...“

Stařecký hlas chtěl mluvit dál, ale Chu Wanning řekl: „Jděte už.“

Vetchý hlas zavzdychal a těžké kroky se odšouraly o kousek dál, ale pak se vrátily a nad hlavou se mu znovu rozevřel deštník.

„Tento starý služebník učeného mistra neopustí.“

Chu Wanning ucítil, jak se jeho oči zavírají. Nikdo nic dalšího neřekl.

Ten jeho sen je ale podivný. To, co říkají je nemožné, nepochopitelné. Všechny ty výrazy jako „Jeho Veličenstvo“ a „dvorní eunuch“ přece nepatří do světa kultivace, jak ho zná, to jsou obraty z paláců světských panovníků.

Skrz sklopené řasy se snažil prohlédnout si okolí. To místo vypadalo jako hora Sisheng, ale dost toho tu bylo jinak.

Budovy vypadaly více méně povědomě, ale přibyla řada okras. V ochozech kolem nádvoří vysely závěsy šeříkové barvy s vyšitými hvězdami a ze střech visí osmihranné zvonky zdobené motivem draka hrajícího si s perlou. Kdykoli zavál vítr, zvonky se rozcinkaly.

Klečel čelem k hlavní síni, před kterou stála řada stráží ve stejnokrojích, jaké nikdy předtím neviděl. Uvažoval nad tím, z jaké sekty asi jsou.

Obloha postupně zčernala a z vedlejšího vchodu se začaly trousit služebné s vlasy vyčesanými nahoru, aby svýma jemnými rukama zažehly světlo lamp, které stály u brány do paláce. Každá z lamp byla vysoká jako člověk, měla devět pater, a v každém z nich bylo devětačtyřicet kalíšků ve tvaru květů jabloně haitang, které visely na bronzových větévkách. Svíčky ve středu květů jasně zářily, země byla plná skvrnek světla jako hvězdné nebe nahoře, a jejich oslnivá záře osvětlovala čelo paláce.

Hlavní komorná dokončila svou práci a vrhla na Chu Wanninga ostrý pohled. V jejím hlase se ozvala zášť, když se domýšlivě ušklíbala a pronesla: „Dnes večer je taková zima, pro koho

hrajete to hloupé divadýlko? Jeho Veličenstvo a císařovna se věnují zábavě, můžete si tu klečet, jak dlouho chcete, všem je to jedno.“

Taková nestoudnost!

Za celý život se nikdo neopovážil mluvit s Chu Wanningem takovým tónem. V hněvu otevřel ústa, ale i když hlas, který se z nich ozval patřil jemu, slova byla cizí.

„Nechtěl jsem rušit jeho odpočinek, ale musím s ním probrat velice důležitou věc. Prosím, informujte ho.“

„Kdo si myslíte, že jste, to mám vyřizovat vaše vzkazy?“ pohrdavě se zasmála komorná. „Jeho Veličenstvo se baví s císařovnou, kdo by se odvážil je rušit? Pokud chcete Jeho Veličenstvo tolik vidět, tak si tu klidně zůstaňte, možná si na vás udělá čas ráno, pche.“

Starý služebník za Chu Wanningovými zády to nevydržel a ozval se: „Ano, Jeho Veličenstvo si oblíbilo vaši paní, ale víte, s kým to mluvíte? Zvážíla jste svá slova?“

„Ke komu mluvím? Kdo tady na hoře Sisheng neví, že Jeho Veličenstvo ho nenávidí na celém světě úplně nejvíc? Proč bych mu měla prokazovat nějakou úctu! Co si to ke mně dovoluješ, ty roztřeseněj starej blázne! Komorná vzteky vyvalovala oči a rozzlobeně poručila: „Strážě!“

„Co to chcete udělat!“ Křehký stařec se shrbenými zády vystoupil před Chu Wanninga.

Palácová komorná se na něj zadívala a tiše, skoro ostýchavě řekla: „Uhaste ohřívadla s uhlím.“

„Rozkaz!“

Strážě okamžitě zadusily ohně, které planuly na nádvoří.

Chu Wanning si pomyslel, že ta komorná není vůbec hloupá, i když má ostrý jazyk. S tím, jak se ochlazuje, nemusí se s nimi hádat, ani udělat něco přímo. Nechala jen uhasit ohně, a nádvoří bude studené jako ledová jeskyně, zima bude tak nesnesitelná, že tu nikdo nevydrží.

Připozdívalo se a z osvětleného paláce se bez přestání linula hudba a zpěv. Chu Wanning stále klečel. Nohy přestal cítit už dávno.

„Učený mistře... pojdte zpátky...“

Znělo to, jako když se starý sluha co nevidět rozpláče.

„Prosím, vraťte se, vaše tělo to nedokáže snášet. Víte přece, jaké Jeho Veličenstvo je. Když z toho onemocníte, nejspíš ani nedá poslat pro lékaře. Budete se o sebe muset postarat sám.“

Chu Wanning tiše odvětil: „Toto zničené tělo už nemá žádnou cenu. Pokud mu nemohu zabránit jeho útoku na palác Kunlun, jsem smířený se smrtí.“

„Učený mistře. Nač zacházet do takových krajností...“

Chu Wanning ve snu byl skutečně velmi slabý. Několikrát zakašlal, ale oči měl stále jasné: „Všechno, čím je dnes, to je mou vinou...“

Nedokázal mluvit dál, přemohl ho silný záchvat kašle. Chu Wanning si zakryl ústa rukávem, v hrdle ucítil chuť železa. Když rukáv odtáhl, byla na něm krvavá skvrna.

„Učený mistře Chu!“

„Já...“

Chu Wanning chtěl ještě něco říci, ale zatmělo se mu před očima a sesunul se do sněhu. Déle už to nevydržel.

Uslyšel hluk, najednou vypukl zmatek; ale zdálo se, že je to daleko, za závoji mlh, za širokým mořem, a jen stěží rozeznával zvuky ve své blízkosti.

Matně zaslechl, jak starý sluha polekaně křičí, zachytil však jen pár slov.

„Vaše Veličenstvo! Vaše Veličenstvo – prosím...“

„Učený mistr Chu, učený mistr Chu už nemůže déle čekat, prosím udělte mu audienci, tento stařec rád zemře...“

Hluk sílil a šířil se. Všude okolo se ozývaly kroky, rozžehla se světla. Hudba i sladký hlas zpěvačky náhle umlkly. Brána paláce se rozlétla a z jeho nitra se vylila vlna tepla a vůně. Chu Wanning ucítil, jak ho někdo zvedá a nese ho do vyhřáté síně paláce. Jeho čela se dotkla velká dlaň, která však hned ucukla, jako by se spálila.

Rozkřičel se hluboký povědomý hlas.

„Proč nebyla Naše Výsost informována?“

Muž zuřil, ozval se rachot, jak něco těžkého dopadlo na podlahu a rozbilo se na kusy. Muž nepřestával křičet, jeho hlas se v síni rozléhal jako dunění hromu.

„To se vzpíráte mým příkazům? On je pánem Pavilónu rudých lotosů, je to mistr Naší Výsosti! Ani jeden z vás neupozornil Naši Výsost, že klečí venku? Proč nebyla Naše Výsost informována!?“

Ozvalo se bouchnutí; někdo padl na kolena, to byla hlavní komorná, která se k němu předtím chovala s takovou přezíravostí.

„Tato bezvýznamná osoba zasluhuje smrt, tato bezvýznamná osoba měla za to, že Vaše Veličenstvo a císařovna se dobře baví a neodvážila se vyrušovat...“

Muž rychlou chůzí několikrát přešel sem a tam, ale jeho hněv se nezmenšil. Rozzuřil se ještě víc. Jeho černé šaty lemované zlatem klouzaly po podlaze jako temný mrak, pak se zastavil a promluvil znovu; přeskakoval mu hlas.

„Jeho tělo je slabé, nedokáže snášet zimu. Tak jsi ho nechala čekat na sněhu, aniž bys mě o tom zpravila a ještě... ještě jsi nechala uhasit ohně na nádvoří...“

Jeho hlas se chvěl zlobou. Zhluboka se nadechl a pokračoval. Už nekřičel, ale v jeho slovech se tajily chlad a smrt.

„Ty jsi ho chtěla zabít.“

Komorná hrůzou zbledla. Tloukla hlavou o zem, až jí zfialovělo čelo a z roztřesených rtů vyšlo zakvilení: „Ne! Ne! To by se tato bezvýznamná osoba neodvážila. Vaše Veličenstvo! Smilujte se! Vaše Veličenstvo!“

„Odvedte ji na Jevišťe neřestí a ctností a tam ji popravte.“

„Vaše Veličenstvo! Vaše Veličenstvo...“

Pronikavý hlas mu zraňoval uši, jako by se do nich zařaly ostré rudé nehty. Snová vidina se tím řezavým křikem otřásala a rozpadala jako sněhové vločky hnané větrem.

„Víš vůbec, kolik úsilí stálo Naši Výsost přivést ho nazpět od bran smrti? Kromě Naší Výsosti se ho nikdo nesmí ani dotknout...“

Ten chraptivý hlas byl úplně klidný, ale byl to klid, pod jehož tichou hladinou zuří bouře šílenství.

Chu Wanning ucítil, že se ten muž přiblížil a pak se před ním zastavil.

Ruka ho vzala za bradu.

Otevřel zakalené oči, chtěl toho muže vidět. V oslepujivě jasném světle uviděl zamženou tvář se silným černým obočím, rovným nosem a očima tmavými jako černý satén, ve kterých ve světle svíček zářily purpurové skvrnky.

„... Mo Rane?“

„Mistře!“

Jeho hlas teď zněl ostře.

Chu Wanning otevřel oči; stále ležel v pokoji hostince, venku byla tma a na stole poblikávala jediná svíčka. Na kraji lůžka seděl Mo Ran, jednu ruku měl položenou na jeho čele, druhou se opíral o postel a s obavami si ho prohlížel.

„Co jsem to...“

Bylo mu zle. Sen byl tak skutečný, že se z něj pořád nemohl vytrhnout.

„Měl jste noční můru. Strašně jste se třásl,“ řekl Mo Ran a přikryl ho. „Zdalo se, že je vám hrozná zima. Báł jsem se, že jste dostal horečku, ale naštěstí ne.“

Chu Wanning vydechl tiché: „ach“ a otočil se k pootevřenému oknu. Obloha venku byla stále temná, hluboká noc.

„V mém snu padal sníh,“ zamumlal, ale víc už neřekl.

Chu Wanning se posadil, schoval tvář do dlaní a snažil se uklidnit. Potom vydechl: „Musím být unavený.“

„Mistře, já vám uvařím zázvorový čaj.“ Mo Ran si znepokojeně prohlížel jeho bledý obličej: „Mistře, vypadáte příšerně.“

Chu Wanning neodpověděl, Mo Ran si povzdechl a z náhlého popudu, bez přemýšlení, přitiskl své čelo na to Chu Wanningovo, chladné a zpocené.

„Když nic neříkáte, беру to jako souhlas.“

Chu Wanninga ta nečekaná blízkost poplašila a bezděčně se zaklonil: „... Hm.“

Mo Ran se ještě úplně nevzbudil, a jak to byl zvyklý dělávat v minulém životě, pohladil ho po vlasech, natáhl si šaty a běžel do přízemí, aby si mohl vypůjčit kuchyň. Za chvíli se vrátil s dřevěným podnosem.

Mo Ran nebyl necitelný – Chu Wanning přispěchal do Pramene broskvových květů, aby ho ochraňoval, a dokonce zašel dost daleko, aby ho zachránil; bez ohledu na to, jak velkou zášť k němu kdysi choval, teď mu byl vděčný.

Na podnosu byla konvice plná horkého zázvorového čaje a dóza s hnědým cukrem. Věděl, že Chu Wanning sice nemá rád ostré příchutě, ale zato je na sladké. A tak kromě zázvorového čaje vzal v kuchyni pařený knedlík, nakrájel ho na plátky, ty namočil v mléce, do křupava usmažil, posypal práškovým cukrem a připravil jako talíř jednoduchých zákusků.

Chu Wanning držel oběma rukama šálek se zázvorovým čajem, pomalu z něj usrkával a do tváří se mu postupně vracela barva. Zvedl kousek sladkého křupavého knedlíku, chvíli jej zamyšleně podržel v porcelánově bílých prstech a pak se zeptal: „Co je to?“

„Já jen něco narychlo uplácal. Vlastně to ještě žádný název nemá. Ochutnejte mistře, je to sladké.“

Chu Wanning neměl rád ani smažená jídla, protože si myslel, že jsou příliš mastná, ale když uslyšel slovo „sladké“ podal si ten kousek ke rtům a opatrně do něj kousl.

„Hm...“

„Je to dobré?“ zeptal se opatrně Mo Ran.

Chu Wanning se na něj zadíval, neřekl nic, ale natáhl se pro další kousek a začal ho přikusovat k zázvorovému čaji.

Konvice i talíř se zákusky se brzy vyprázdnily a vzpomínky na noční můru se vytratily, zahnané horkými doušky. Chu Wanning zívl a lehl si: „Jdu zase spát.“

„Počkejte.“

Mo Ran natáhl ruku a otřel Chu Wanningovi rty: „Měl jste tam drobčky.“

Chu Wanning hleděl na široký úsměv na jeho tváři a ucítil, jak se mu proti jeho vůli začínají zapalovat uši. Otočil se, zabručel: „hm“, a dál si ho nevšímal.

Mo Ran posbíral nádobí a šel ho vrátit dolů. Když se vrátil, viděl, že Chu Wanning leží tváří ke zdi a nejspíš už spí. Po špičkách přišel k lůžku, aby zatáhl závěs, když Chu Wanning řekl: „V noci je zima, nelehej si na podlahu.“

„Pak...“

Chu Wanning sklopil své dlouhé řasy; skutečně si přál, aby tu s ním zůstal, ale slova „spi tady“ mu jaksi nešla z úst, jen uši měl ještě víc horké.

Měl o něj starost a nechtěl, aby spal na zemi a také ho měl rád, a nechtěl, aby odešel. Ale příliš se styděl a věděl, že i kdyby to dokázal vyslovit, on to docela určitě odmítne, a přijde o svou důstojnost i o svou tvář. Jen z toho pomyšlení se cítil zoufale.

Všechno bylo mnohem snazší, když si říkal Xia Sini; děti mohou být trochu svéhlavé. – Ale Mo Ran na něj dnes byl tak laskavý, dokonce si vzpomněl že si do zázvorového čaje rád dává hnědý cukr. Snad si myslí správně, že Mo Ranovi na něm alespoň trošku záleží ...

Z toho pomyšlení Chu Wanningovu hrud' zalilo teplo, na okamžik ztratil hlavu a vyhrkl: „Spi tady.“

„Podívám se, jestli s tím už skončili, a když ano, zůstanu ve svém pokoji.“

Řekli to oba zároveň a Mo Ranovi nedošlo, co to Chu Wanning povídá, dokud sám nedomluvil. Když to pochopil, rozšířily se mu oči.

„To bude lepší.“ Chu Wanning kvapně souhlasil a hned se snažil zamluvit to, co sám právě řekl: „Běž.“

„Mistře, vy...“

„Můžeš jít, jsem unavený.“

„... Jistě. Dobrou noc, mistře.“

Odešel. Dveře zavrzaly a zavřely se.

Chu Wanning ve tmě otevřel oči. Srdce mu v prsou divoce tlouklo a dlaně měl mokré potem, pokořený z toho, jak ztratil sebeovládání.

Opravdu byl sám už příliš dlouho, takže si spletl trochu něčí laskavosti s citem.

Jako hlupák.

Převalil se a zabořil tvář do polštáře, roztrpčený, začal spílat sám sobě. Dobře ví, že Mo Ran má rád Shi Mingjinga, a mezi nimi není nic víc než obyčejná zdvořilost, kterou si vyměňují mistr a žák, a přesto...

Ten muž z jeho snu, jako by stál přímo před ním.

Stejná tvář, jen o něco starší.

Díval se na něj tak nevlídně a z jeho očí bylo těžké něco vyčíst.

Dveře znovu zavrzaly.

Chu Wanning strnul úlekem, napjatý jako tětíva luku.

Někdo se přikradl k posteli. Chvilí bylo ticho. Pak ucítil, že ta osoba se posadila na kraj lůžka, nesla se k němu vůně čerstvě vypraného prádla.

„Mistře, spíte?“

Žádná odpověď.

Mo Ran mluvil dál, jako by se bavil o počasí: „Oni s tím ještě nepřestali.“ Potichu si odkašlal a lehnul si vedle Chu Wanninga, jednu ruku si založil pod hlavu a zadíval se na postavu otočenou zády, která byla ještě napjatější než před okamžikem.

„Platí ještě mistrova nabídka?“

„Mistr si nikdy nikoho nevsímá. Když mi mistr neodpoví, budu to znovu brát jako ano.“

„... Chm.“

Mo Ran pobaveně přimhouřil oči, purpurové skvrnky na černém podkladu se rozzářily veselím, když uslyšel studené „chm“ které se ozvalo na druhé straně postele. Slepá oddanost Shi Meiovi, to byl jeho zvyk, ale popichování Chu Wanninga, to byla hra, která neomrzela. Nikdy úplně nechápal, co k Chu Wanningovi cítí; věděl jen, že v něm vyvolává divný pocit, jako by ho srdce svrbělo a nutí ho to, aby vycenil svoje tesáky a kousal ho, dokud nezačne plakat nebo se nezačne smát – i když je to jen marné přání.

Ale kdykoli se na té tváři, vždycky tak chladné a netečné, objevil jen náznak citu, který v něm probudil, Mo Rana to pokaždé nesmírně rozrušilo.

„Mistře.“

„Hm.“

„Nic, jen se vás chci na něco zeptat.“

„Mistře.“

„Vyklop to už, nebo drž klapačku.“

„Hahaha.“

Mo Ran se smál, ale pak ho něco napadlo a zpola vážně a zpola v žertu se zeptal: „Já jsem přemýšlel nad tím, že bratříček Xia a mistr si jsou moc podobní. Mistře, je to váš syn?“

Chu Wanning toho za jedinou noc prožil až moc a teď měl špatnou náladu. Když si z něj Mo Ran začal utahovat, rozčílil se.

„Pfft, já jen s mistrem žertoval, prosím prom...“

„Ano,“ odpověděl ledovým hlasem Chu Wanning. „Je to můj syn.“

Mo Ran se pořád zubil: „Ó, já si to myslel, takže je to váš syn... Počkat! Syn?!“

Mo Ran vyvalil oči a spadla mu brada.

„To jako vaše dítě? Syn?“

„Hm.“

Chu Wanning se převalil a probodnul Mo Rana vražedným pohledem. Tvářil se smrtelně vážně, nikde ani náznak, že jen vtipkuje.

Za dnešní noc udělal spoustu chyb a začínal se bát, že mu jeho přetvářka už dlouho nevydrží. Když Mo Ran začal šaškovat, může to využít a trochu zakalit vodu, ať to stojí, co to stojí, jen ať Mo Ran nepřijde na to, že je do něj zamilovaný.

Chu Wanning sebral poslední zbytky své důstojnosti, kterou předtím zahodil, a se vší vážností prohlásil: „Xia Sini je mé nemanželské dítě, sám o tom neví. Od této chvíle je to tajemství, které znají jen nebesa, země, ty a já. Jestli to bude vědět někdo další, přísahám, že tě zabiju.“

79. kapitola - Mistr Jeho Výsosti hraje divadlo

Kdyby Chu Wanninga neznal jako svoje boty, Mo Ran by se nechal oklamat jeho vážným chováním a tomu nesmyslu by uvěřil.

Že je Xia Sini Chu Wanningův syn?

No to by musel bejt úplně pitomej, aby mu na to skočil!

Jenže mistra nemůže shodit jen tak. A proto v dalších dnech bez ustání dělal okaté narážky jako: „ó nebesa, ach, tak je to tedy, nemůžu věřit, že mistr je takový svůdník“ a podobně.

Musel uznat, že je to docela zábava, i když nechápal, čeho tím chce Chu Wanning dosáhnout.

Tak si Mo Ran udělal z rýpaní do Chu Wanninga hru. Jako když se zastavili v čajovně na svačinu a Mo Ran si podepřel bradu, upřeně zíral svýma jasnýma a kulatýma očima a pak hlasitě pronesl: „Mistře, mistře.“

Chu Wanning spolknul doušek čaje, zvedl své dlouhé řasy a klidně se na něj zadíval: „Hm?“

„Proč neuznáte bratříčka Xia za své dítě?“

„Ne, že ho neuznám, ale ještě nenastal ten správný čas,“ odpověděl Chu Wanning.

„A kdy přijde ten správný čas?“

„To bude záležet na něm.“

Tvářil se tak smrtelně vážně, že Mo Rana rozbolela žebra z toho, jak se snažil potlačit smích, ale přesto se donutil k tomu, aby předstíral lítost: „Chudák bratříček Xia.“

Nebo když jeli vedle sebe na koních a Mo Ran se natáhl a ulomil vrbovou větvičku ze stromu, který míjeli. Mo Ran se příšerně nudil a zoufale toužil po nějakém rozptýlení, a tak se znovu obrátil na Chu Wanninga.

„Mistře.“

„Co je?“

„Můžu se vás na něco zeptat?“ Mo Ran byl samý úsměv. „Co paní mistrová ... Jaká je? Je pěkná?“

Chu Wanninga to zaskočilo, a hned si odkašlal, aby zakryl rozpaky.

„Ujde.“

„Ech? Jenom ujde?“ Mo Ran byl nesmírně překvapený. „Já myslel, že žena, která zaujala mistrovu pozornost, musí být nesmírně krásná.“

Mo Ran pobídl svého černého koně k bílému koni, na kterém jel Chu Wanning a začal se zvědavě vyptávat: „Vídá se mistr s paní mistrovou často?“

„... Vídá jak?“ Chu Wanning na něj vrhnul ledový pohled a s ponurým výrazem pronesl: „Paní mistrová zemřela.“

Sotva si našel ženu a už jí pohřbil? Mo Ran měl chuť si odplivnout: „Zemřela? ... A jak zemřela?“

Chu Wanning s kamennou tváří prohlásil: „Při porodu.“

Hahahahaha. Kdyby se ten rozhovor odehrával jinde a jindy, Mo Ran by nejspíš smíchy spadl z koně.

Mo Ran samozřejmě nemohl tak zábavné téma jen tak opustit. Druhého dne, než se vydali na cestu, sehnal celý ranec šťavnatých třešní, opláchl je a začal se jimi cpát, aby Chu Wanninga přilákal blíž a mohl s ním zapříst řeč.

„Mistře, mohl bych vědět, kdo byla paní mistrová? Jak se jmenovala?“

Chu Wanning si vzal třešeň a začal ji jíst, aniž hnul brvou, pak chladně odpověděl: „Je už mrtvá, k čemu je, když budeš znát její jméno?“

Mo Ran se nenechal zmást: „Vůdce sekty nás učil, abychom následovali cestu synovské oddanosti. I když paní mistrová už není mezi námi, já jako váš žák bych měl znát její jméno, abych jí mohl uctít o zimním slunovratu a Svátcích čistoty a jasu.“

Chu Wanning jedl třešně a s klidem řekl: „To není třeba. Paní mistrová nebyla světská osoba a nikdy jí nezáleželo na pálení kadidla.“

Mo Ran si olíznul rty a obrátil oči v sloup: *je jasné, že si o svojí ženě narychlo nedokážeš vymyslet žádnou historku a jen budeš s vážnou tváří říkat, jak byla ctnostná a skromná a na takových věcech jí nezáleželo.* Ale usmál se: „Když byla paní mistrová tak ušlechtilá, jistě byla také kultivující, že?“

Chu Wanning se zarazil, sněhobílými prsty si vzal další třešni, beze spěchu jí snědl a pak řekl: „Správně.“

Mo Ran zvědavě zamrkal: „Z které sekty byla?“

Chu Wanning zvážil věk Xia Siniho, rychle spočítal, že v té době byl ještě v Linyi a řekl: „Ze sekty Rufeng.“

„Aha...“ Mo Ran nadzdvihl obočí. Chu Wanning našel pěknou kličku – sekta Rufeng odjakživa protěžovala své žáky před žačkami, a i když se žačky učily to samé, nebylo jim dovoleno, aby vystupovaly do popředí a proslavily se. Když jely na nějakou výpravu, nikdy neuedly svá jména, a i když kultivující ženy ze sekty Rufeng nebyly méně zdatné, mimo sektu byly známé jen jako „kultivující ženy ze sekty Rufeng“ a nikdo jejich jména neznal. Chu Wanning si mohl vykládat, co chtěl, protože nebyl žádný způsob, jak to ověřit.

Ale Mo Ran se jen tak nevzdával. Znovu si rýpnul: „A jak se mistr a paní mistrová spolu seznámili? Jak jste se potkali?“

„To bylo ...“

Chu Wanning zaváhal, chvíli přemýšlel, ale když si všiml potutelných ohníčků v Mo Ranových očích, pochopil, že už nic říkat nemusí. Sevřel rty, máchl rukávem a zavrčel: „Co ty máš co strkat nos do soukromých věcí tohoto mistra?“

Pobídl koně do cvalu, bílé šaty zmizely v dálce a Mo Rana pokrýl prach.

Tak putovali několik týdnů, navštívili trhy pořádané v řadě malých sekt a prohlíželi každý stánek, který nabízel zbraně a krystaly pro kultivaci, ale nenašli nic, co by stálo za řeč.

Jednoho dne, potom, co si Chu Wanning vyměnil zprávy s Xue Zhengyongem pomocí květu jabloně haitang, opustili s Mo Ranem hostinec a zamířili na trh sekty Guyue'ye, aby pokračovali v pátrání.

Guyue'ye byla přední léčitelská sekta a byla to sekta, odkud pocházela Xue Mengova matka, paní Wang.

Sekta sídlila na ostrově jménem Linling. Vlastně to nebyl úplně ostrov, ale krunýř obrovské želvy. Ta želva byla tisíce a tisíce let stará a byla vůdci sekty zavázaná krevní přísahou. Nosila celou sektu na zádech, plula po moři a svou duchovní energií vyživovala rostliny, které jí bujely na krunýři.

Žáci sekty Guyue'ye byli záhadní a drželi se stranou od všeho dění. Sekta jen zřídka zasahovala do vnějších záležitostí; jen prvního a patnáctého dne každého měsíce želva přistála v přístavu Yangzhou, takže se jiné sekty mohly nakupovat léky, kupci mohly nabízet zbraně a krystaly i další zboží, které ostrov neposkytoval.

Ale to nejproslulejší, co na ostrově bylo, nebyla sama sekta Guyue'ye, ale Xuanyuanův pavilón. Xuanyuanův pavilón patřil sektě Guyue'ye a bylo to vyhlášené nákupní místo. Otvíral svou bránu dvakrát do měsíce a probíhaly tam dražby vzácných léků sekty Guyue'ye a různých cenností a zvláštností od jiných prodávajících. Čas od času tam bylo ke koupi pochybné zboží, jehož prodej porušoval různé zákazy a pravidla světa kultivace, ale nikdo si

sektu Guyue´ye nechtěl zneprátenit, a navíc většina léčiv pocházela od této sekty. Guyue´ye nebyla o nic méně mocná než sekta Rufeng, přední škola kultivace.

„Nasad' si kapuci, je tu moc očí.“

Na ostrov Linling se hrnulo víc a víc lidí. Chu Wanning tiše napomenul Mo Rana a sám si přehodil přes hlavu kapuci pláště.

V Xuanyuanově pavilónu byly na znamení úcty pro každou z významnějších sekt vyhrazeny soukromé pokoje, ale tam kde probíhaly nekalé obchody a uloupené zboží putovalo z ruky do ruky, kultivující skrývali svá jména i obličeje, protože chtěli uniknout nechtěné pozornosti i osudovým neštěstím.

Mo Ran a Chu Wanning vešli do Xuanyuanova pavilónu. Ten měl tři podlaží. V prvním byla vyvýšená plošina z bílého nefritu ve tvaru lotosu s devíti okvětními plátky, chráněná devíti vrstvami neproniknutelných ochranných bariér. Tam se během dražby vystavovalo zboží.

Bílý nefritový lotos byl umístěný uprostřed rozlehlé síně a obklopovaly jej čtyři řady lavic z růžového dřeva, kterých bylo celkem na sedm stovek. To byla obyčejná místa. V druhém patře byly soukromé lóže, každá s velikým oknem ze dřeva zlatého cedru a závěsem, utkaným ze stříbrných vláken třpytivých jako měsíční světlo, který umožňoval výhled ven, ale bránil pohledům dovnitř. Tyto lóže poskytovaly hostům soukromí, ale byly velmi drahé – stály devět set zlatých na dvě hodiny.

Chu Wanning nesnášel, když se musel někde tísnit s jinými lidmi, a tak bez zaváhání vysypal zlaté slitky, které mu poslal Xue Zhengyong. Služebnictvo v Xuanyuanově pavilónu bylo vázáno strašnými přísahami, které složil jeho správci a nikdy o žádném z hostů neprozradilo ani slůvko. Ale i tak byl Chu Wanning ostražitý. Zajistil lóži s nejlepším výhledem a nechal sluhu přinést aromatický čaj a dva šálky, čerstvé i kandované ovoce, pečivo a sladkosti a potom ho poslal pryč.

Když s Mo Ranem zůstali o samotě, Chu Wanning si konečně sundal kapuci, postavil se k oknu a pozoroval zástup dole.

„Podle vůdce sekty se v Xuanyuanově pavilónu chystají k dražbě zbraně se jménem Guilai.“

„Guilai?“ Mo Ran zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel.“

„Je to magická zbraň.“

Mo Ran se zarazil: „Magická zbraň? Ale vždyť z jezera Jincheng už...“

„Já vím. Ale tato Guilai byla prý nalezena v neoznačeném hrobě na hoře Jun. Její pán zřejmě neměl žádné dědice, kterým by ji předal, a tak byla pohřbena spolu s ním.“

„... Tak to je.“

Jenže duchovní zbraň poslouchá jako svého pána jenom toho, kdo jí dal jméno a po jeho smrti potomky. Pokud se taková magická zbraň dostane do rukou někoho jiného, ten nedokáže užívat ani zlomek její skutečné moci. Mo Ran byl přesvědčený, že koupit si takovou zbraň nemá smysl.

Chu Wanning uhodl jeho myšlenky a řekl: „Je sice pravda, že taková zbraň tomu, koho neuzná za svého pána, neukáže svou skutečnou moc, ale i tak je mnohonásobně mocnější než obyčejné zbraně. Dost lidí o ní bude mít zájem.“

Mo Ran pochopil oč jde: „Už vím, co má mistr na mysli. Řada lidí projde životem a magickou zbraň ani nespátří. Protože tato Guilai byla nalezená v neoznačeném hrobě a je stará celé věky, každý bude chtít použít svou duchovní energii, aby zjistil, jestli náhodou není potomkem jejího původního majitele. Za zkoušku se přece nic nedá.“

„Přesně tak.“

Mo Ran uvažoval dál: „Magické zbraně jsou k vidění jen zřídka, ale právě teď se úplnou náhodou objeví zbraň bez pána? Ať se na to dívám z jakékoli strany, vypadá to na práci toho falešného Gouchena. Ukáže se s náravně dobrou napodobeninou, aby všechny nalákal k tomu, aby použili svojí duchovní sílu a on mohl zjistit, jestli někdo tady nemá ten druh duchovní esence, kterou hledá.“

Chu Wanning se posadil do čalouněného křesla, nalil si šálek čaje a pomalu z něj upíjel. Potom se zadíval na proudící zástupy lidí dole a zašeptal: „Je to tak, jak jsi řekl. Ale ať už je zbraň pravá nebo ne, patří do hry, kterou falešný Gouchen rozehrál a bude velmi těžké něco zjistit.“

Zdola se ozval nějaký hluk.

Chu Wanning s Mo Ranem se tam zadívali a oba z toho zrozpačitěli.

Zlatá brána Xuanyuanova pavilónu byla otevřená dokořán a dovnitř vkrácel dvojstup mladých mužů v modrých oděvech s nefritovými korunkami ve vlasech a nevybíravě si proráželi cestu davem kultivujících, kteří ukrývali své tváře pod kapucemi plášťů. V jejich čele rázoval někdo štíhlý a pohledný, nezdržoval se žádným zakrýváním a zahalováním a zamířil přímo do míst, kde byl černý trh.

Mo Ran překvapeně vydechl: „Ye Wangxi?“

80. kapitola - Bývalá manželka Jeho Výsosti... přichází

Ten, kdo právě prošel, to byl ten skromný a šlechetný muž, který s Mo Ranem sdílel obydlí v Pramenu broskvových květů, Ye Wangxi.

Měl na sobě modrý plášť ozdobený jeřáby a ornamenty sekty Rufeng vyšitými stříbrnou hedvábnou nití, vlasy měl svázané tmavomodrou stuhou a u pasu měl stříbrný váček na parfém s výšivkou bájného zvířete s perlou v tlamě. Snad to bylo tím, že na sobě neměl žádnou zbroj, takže i jeho čelo zářilo udatností, obklopovala ho spíše atmosféra elegance.

Přišel ho pozdravit jeden ze správců Xuanyuanova pavilónu, sklopil oči a uklonil se: „Nesmrtelný pane Ye.“

Ye Wangxi mu pokynul a řekl: „Přišel jsem jménem svého přísežného otce učinit jistou nabídku. Pan správce mi snad poradí, kam se vydat.“

„Hlavní správce si byl vědom příjezdu nesmrtelného pána a pro sektu Rufeng byla připravena lóže. Prosím pane, zavedu vás tam.“

Ye Wangxi v čele asi deseti žáků sekty Rufeng stoupal po schodišti a nechal síň s davem lidí se zakrytými tvářemi, ať si mezi sebou šeptají.

„Kdo je ten nesmrtelný pán? Nikdy předtím jsem ho neviděl ...“

Určitě bude nějaký důvod, proč jste ho ještě nikdy neviděli, pomyslel si Mo Ran, ale i jeho se zmocnila zvědavost, když sledoval, jak Ye Wanxiho záda mizí za rohem a obrátil se na Chu Wanninga.

„Mistře, vy jste dříve byl v sektě Rufeng, znáte toho nesmrtelného pána Ye?“

„Ne.“ Chu Wanning se zamračil. „Ale zdá se mi nějaký povědomý...“

Odmlčel se, zavřel oči a přemýšlel, pak zavrtěl hlavou: „Nemohu si vzpomenout.“

Mo Ran se podrbl na hlavě.

„Tehle nesmrtelný pán Ye byl v Pramenu broskvových květu ubytovaný na stejném místě jako já. Je dost zdatný. Teď je tu za sektu Rufeng, aby něco koupil. Hádám, že jeho postavení v sektě nemůže být nízké, ale mistr ho nezná?“

„Sekta Rufeng má na dvaasedmdesát opevněných měst a její členové jsou rozptýleni široko daleko. Nerad cestuji sem a tam, ani jsem se nepídil po jejich vnitřních záležitostech, takže na tom, že ho neznám, není nic zvláštního.“

Ti dva spolu právě hovořili, když se v lóži vyhrazené sektě Rufeng rozsvítilo jasné žluté světlo svící, takže nebylo pochyb, že Ye Wangxi a jeho doprovod už dorazil a že už obsadili svá místa. Nejvyšší patro Xuanyuanova pavilónu bylo vyhrazeno těm největším sektám a obyčejně bylo využíváno jen zřídka. Zástup dole zíral nahoru a všichni si říkali, jaká je to vzácná událost.

Teď, když přijela i sekta Rufeng, rostlo i očekávání ohledně nadcházející dražby. Po přestávce na čaj se stupínek ve tvaru bílého lotosového květu z nefritu rozzářil a ze stropu Xuanyuanova pavilónu se spustil pruh lesklého rudého saténu. Líbezná děvčátka ve věku jedenácti nebo dvanácti let s bosýma nohama, oblečené ve sněhobílém mušelínu uchopilo satén, svezlo se po něm a lehce přistálo na studeném nefritovém stupínku.

„Děkuji za strpení, ctění nesmrtelní pánové, jsem druhou správkyní Xuanyuanova pavilónu.“ Chytré a krásné děvčátka se ostýchavě usmála: „Ctění nesmrtelní pánové kvůli našemu věhlasu přepluli čtyři moře. A Xuanyuanův pavilón se vám přirozeně, jako vždy odmění tím nejvzácnějším a nejlepším zbožím, jaké je vůbec k vidění.“

Mo Ranův sluch byl výborný, takže slyšel, jak dole lidé reptají: „Druhým správcem Xuanyuanova pavilónu je malá holka?“

„Hej bratře, ty jsi toho asi ještě moc neviděl. Kolik myslíš, že tý malý holce je?“

„Deset? Patnáct? Ale víc, než dvacet jí nebude.“

„Hehe, seš pěkně vedle. Je jí už víc než sto, spíš než malá holka bys měl říkat stará babka.“

„Bratře Liu, to mě taháš za nos? Jak tý maličký může bejt víc než sto let?“

„Tohle je Guyue´ye, nejpřednější léčitelská sekta na světě, je pro něco nemožného? Zato může asi nějakej lektvar věčného mládí.“

„Ty jo.“

Muž, který se tak divil, tady musel být poprvé a když domluvil, začal natahovat krk a oběma rukama žmoulat váček na peníze, zjevně nedočkavý na zázračné léky a magické předměty, které Xuanyuanův pavilón nabídne v dražbě.

Druhá správkyň pavilónu neklamala; luskla prsty a střed kamenného lotosu se otevřel a vynořil se kulatý podstavec. Na něm leželo pět krabiček potažených brokátem, velkých jako dlaň, všechny byly otevřené a odhalovaly svůj obsah – pilulky, které se leskly jako perly.

Někdo se rozesmál: „To jsou pilulky nutkavé náklonnosti? Co je na nich vzácného?“

„To tedy jsou, ale i když první položka nebývá žádný vzácný poklad, přece jen by sem dávat kdejaké pilulky lásky, aby toho bylo víc.“

Druhá správkyň pavilónu slyšela to reptání, ale ani v nejmenším ji to nevyvedlo z míry. Místo toho jen v širokém úsměvu zamhouřila oči a zřetelně a hlasitě pronesla: „Všichni jistě dobře vidíte. Toto skutečně jsou pilulky nutkavé náklonnosti. A všichni dobře víte, že i když je obtížné takové pilulky vyrobit, nejedná se o nic výjimečného. Xuanyuanův pavilón se však své zákazníky nebude urážet obyčejným zbožím.“

To řekla, vzala jednu z krabiček potažených brokátem, podržela ji v ruce, ozvalo se cvaknutí a krabička se zavřela.

Ačkoli tu lidé seděli různě daleko, každý měl před sebou magické zrcadlo, takže mohl vidět všechny podrobnosti. Každý si tak všiml hadí značky na víku krabičky.

Někdo zalupal po dechu: „Mudrc Hanlin?“

Druhá správkyň pavilónu se jen usmála. „Správně. Těchto pět pilulek nutkavé náklonnosti, kdy každá z těchto krabiček pochází od naší sekty, vyrobil mudrc Hanlin. Běžná pilulka nutkavé náklonnosti dokáže zmást srdce, a ten, kdo jí spolkně bude oddaně a zaslepeně milovat, ale její účinek potrvá jen jediný rok, a je velmi snadné na ní vyrobit protijed. Ale těchto pět pilulek...“ Její křehké, štíhlé prsty svíraly krabičku, zatímco vážně vysvětlovala. „U těch je zaručen desetiletý účinek. Protijed neexistuje.“

„Cože?“

„Nebesa, jak je to možné?“

„Schopnosti mudrc Hanlina nahánějí strach...“

Druhá správkyň pavilónu počkala, až rozruch utichne a znovu se usmála: „Aby byly odlišeny od obyčejných pilulek nutkavé náklonnosti, mudrc Hanlin je pojmenoval Pilulky nehynoucí lásky. Stačí zakoupit jedinou pilulku, rozpustit jí ve vodě a přesvědčit váš protějšek, aby ji vypil a my vám zaručujeme, že po dobu deset let, bude váš protějšek oddán pouze vám, bez jakéhokoli přelétání.“

Jedna kultivující se zajíkávě zeptala: „A to se to po užití pilulky opravdu nedá léčit? Když už ho nebudu v těch deseti letech mít ráda, tak mě bude stejně pořád obtěžovat?“

Z davu se ozval smích a druhá správkyň pavilónu se zdvořile usmála: „Vážená dáma mi připomněla, proč si Xuanyuanův pavilón dovoluje všechny znovu upozornit, že účinek Pilulek nehynoucí lásky nelze potlačit žádným jiným prostředkem a dokud neuběhne deset let, je nemožné takové pouto přerušit. Pokud se jedná o případ neopětované lásky, zásadně nedoporučujeme pilulku užít.“

S tím začala dražba, nabídky jen pršely a cena začala stoupat. Mo Ran viděl že přihazují hlavně kultivující ženy a bezděčně mlaskl jazykem.

„To je vážně příšerné.“

„To ano. Kupovat si něčí city je nevkusné.“

Když Mo Ran slyšel Chu Wanningovu odpověď, otočil hlavu a s úsměvem se na něj zadíval: „Mistře, budete si muset dávat pozor. Jste tak pohledný, kdo ví, jestli tu není nějaká kultivující z hory Sisheng, která si to koupí a dá vám to do vody, abyste se do ní musel zamilovat. Jste zadaný a nemůžete si začínat s jinou.“

Byl to výsměch a Chu Wanning se měl rozčítit, ale to bylo poprvé v životě, kdy mu Mo Ran řekl, že je pohledný a on se rozzlobit nedokázal. Sevřel rty do tenké studené čáry a nechtěl už dál nic říkat.

„Ale když někdo tu pilulku opravdu spolkne, pak se opravdu musí šíleně zamilovat,“ zamumlal Mo Ran, a když viděl, jak rychle se těch pět krabiček prodalo, povzdechl si a zavrtěl hlavou. „Smutné.“

Chu Wanning který už chvíli pozoroval bílou zeď před sebou, tiše řekl: „Pokud toho druhého opravdu milují, jak vůbec mají to srdce pilulku použít. Jsi ještě moc mladý. Některým věcem nemůžeš rozumět.“

Moc mladý? Mo Ran se otočil, a z širokého úsměvu se mu v tváři udělaly dolíčky.

„Já tomu nerozumím, ale mistr ano? Pová mi mistr něco o paní mistrové?“

„Dej už sakra pokoj!“

„Hahahahahaha.“

Zatímco se smál, na lotosovém stupínku předváděli další položku. „Tapírova vonná rosa,“ pronesla stručně druhá správkyň pavilónu. „I toto pochází z alchymistické pece mudrce Hanlina. Je to nejnovější druh lektvaru, který Hanlin připravil. Nejstarší žáci Guyue´ye jej vyzkoušeli, užívá se velmi snadno.“

Kultivující A byl učenec: „Papírová vonná rosa?“

Kultivující B se začal bát: „Upírova vonná rosa?“

Kultivující C byl bojovně naladěný: „Rapírova vonná rosa?“

Chu Wanning se zamyslel, zamrkal svými dlouhými řasami a přelétl pohledem po pěti porcelánových lahvičkách: „Tapírova vonná rosa... z tapíra, který se živí sny?“

Druhá správkyň pavilónu nehodlala přijít o pozornost a když viděla, jak je shromáždění zmatené, okamžitě začala s úsměvem vysvětlovat: „Náš přípravek nese název Tapírova vonná rosa, protože je vyrobený z krve snového tapíra. Stačí jediná kapka do šálku čaje a účinek potrvá po sedm dní, kdy se vám každou noc bude zdát překrásný sen. To snad pro prosté kultivující nemá valný význam, ale někteří nesmrtelní páni díky účinkům kultivačních metod a zaklínadel často trpí obtěžujícími nočními můrami a jen stěží mohou zakusit pokojný spánek. Pokud takový problém přetrvává, může vést k poruchám qi. Proto je Tapírova vonná rosa tou nejlepší volbou.“

Když do Chu Wanning slyšel, vzpomněl si na ten živý sen, který, i když to nebyla úplně noční můra, v něm vyvolal podivný neklid...

Druhá správkyň pavilónu vychvalovala lektvar, co jí jen síly stačily: „Kromě toho Tapírova vonná rosa způsobuje harmonickou cirkulaci duchovní energie a pomáhá při kultivaci.“

Chu Wanning však neposlouchal a přemýšlel.

„Tapírova vonná rosa je také velice prospěšná pro děti, které cvičí v domácích podmínkách, mudrc Hanlin chápe, že je zde přítomno mnoho starších a učitelů, kteří nakupují pro své mladé svěřence a vyrobil těchto pět lahviček s různými příchutěmi. Červená má chuť lichi, oranžová pomeranče, bílá má příchutí mléčného karamelu, fialová chutná po

vinných hroznech a černá po moruších. Stačí jediný doušek a chuť vydrží na jazyku po celý den. Jak příjemné, že?“

Jen co domluvila, z čestného místa ve druhém patře vyletěla stříbrná kartička. Protože druhé a třetí patro byly přece jen daleko, a vykřikovat shora nabídky na koupi bylo dost nevhodné, bylo zvykem napsat nabízenou částku na stříbrnou kartičku a hodit ji dolů. Stříbrné karty byly opatřené kouzlem a neomylně dopadly přímo do rukou správce pavilónu.

Druhá správkyň pavilónu zachytila kartičku, která se pomalu snesla až k ní a zadávala se na ni.

Ve stejný okamžik Chu Wanning odložil v soukromé lóži štětec, který před okamžikem použil a uvolněně usrkával čaj. Mo Ran ho se sevřenými rty sledoval.

Zdola se nesl hlas druhé správkyň pavilónu: „Z čestného místa Tian ve druhém patře tu máme pět set tisíc zlatých. Nabízí někdo víc?“

Jakmile ta slova zazněla, zástupem proběhl šum. Tapírova vonná rosa byla možná dobrá věc, ale zjevně nezbudila tolik pozornosti jako předtím Pilulky nehynoucí lásky. Pět krabiček s Pilulkami nehynoucí lásky se prodalo dohromady za tři sta tisíc zlatých, takže žádat za pět lahvíček lektvaru pět set tisíc zlatých bylo opravdu dost.

Někdo zabručel: „To asi kupují rodiče nějakého malého mladého pána.“

„To bude pro výcvik nějakého bohatého mladého pána.“

V davu dole byl kultivující, který trpěl nerovnováhou qi a nehodlal to vzdát: „Vezmu všech pět. Dám pět set padesát tisíc zlatých.“

„Tapírova vonná rosa, cena je nyní pět set padesát tisíc zlatých. Nabídne někdo...“

Než to druhá správkyň pavilónu stačila dopovědět, už vzduchem letěla další stříbrná kartička, kterou někdo vyhodil čestného místa Tian ve druhém patře. Správkyň si jí prohlédla a vyvalila oči.

„Omlouvám se všem. Neporozuměla jsem první nabídce, nyní to napravím. Dražitel z druhého patra nabídl pět set padesát tisíc zlatých za jednu lahvičku, tedy celkovou částku dva milióny pět set tisíc...“

S Chu Wanningovou nabídkou by mohl soupeřit jen šílenec. Když se Mo Ran díval na to, jak jim do lóže záhy doručili všech pět lahvíček, nemohl si pomoci; necítil se dobře.

Chu Wanning právě utratil dva milióny pět set tisíc...

... Za sladký sirup.

Chu Wanning na sobě ucítil Mo Ranův nevěřící pohled a netečně se zeptal: „Co je?“

„Haha, nic. Já jenom nechápu, že si mistr pořídil takovou věc.“

„Já pro sebe nekupuji něco, co je určené dětem. To je pro Xia Siniho.“

A bylo to.

Mo Ran nakrčil obočí: uvidíme, jak dlouho si s tou povídkou vystačíš.

Dražba pokračovala a jeden za druhým se objevovaly nejpozoruhodnější předměty, všechno samé vzácné léky a nevídané poklady, ale pro Mo Rana a Chu Wanninga neměly valnou cenu. Popíjeli čaj a čekali, až se konečně objeví magická zbraň jménem Guilai.

Mo Ran se opíral o okenní rám, černé šaty mu těsně přiléhaly ke štíhlým bokům a jeho ramena vypadala nějak širší a nohy delší. Sledoval ruch dole a potom se zadíval na lóži sekty Rufeng o patro výš.

„Mimochodem, mistře, jak se strýček vypořádal s tou věcí v Pramenu broskvových květů? Nic bližšího jste mi neřekl.“

„Ještě to není dořešené. Nemůžeme to rozvířovat, jinak vyprovokujeme nepřítele. I když vůdce sekty zná pravdu, nemůže toho podnikat příliš, ale přerušil styky s pernatým klanem a přivezl Shi Meie a Xue Menga zpět na horu Sisheng. Byl to tvrdý boj a žáci některých sekt to

všechno viděli. Někteří usoudili, že Pramen broskvových květů není bezpečný a odjeli. Předpokládám, že Ye Wangxi bude jedním z nich.“ Chu Wanning dojedl pomerančový koláč s vono-květkou a pustil se do dalšího. „Vůdce sekty oznámil, že jsi způsobil nějaké nesnáze a teď nesmíš opustit horu Sisheng, abys zpytoval svědomí. To na chvíli odvrátí pozornost.“

Mo Ran si drbal hlavu: „To vypadá na pěknou bryndu. Strýčkovi jsem to pořádně zavařil...“

Jak tak bručel, druhá správkyňe na pódiu v podobě lotosu s devíti okvětními plátky použila zesilovací kouzlo a její zvučný hlas se rozléhal do všech koutů.

„Další dražební položkou je opravdová rarita, nesmírná vzácnost, prakticky nesehnatelná, která patří mezi deset nejzajímavějších položek našeho aukčního domu za poslední tři roky.“

Rozhostilo se hrobové ticho. Vzápětí se ozval hluk, jako když do rozpáleného oleje nalije vodu a ten vybuchne plameny, lidé si začali všichni naráz vzrušeně šeptat, všem se rozzářily oči.

Jaký to jenom může být poklad, aby se dostal mezi nejzajímavějších a tím i nejdražších předmětů dražených v Xuanyuanově pavilónu za poslední tři roky? Pro spoustu lidí je ohromné štěstí ne to, že si tu věc koupí, ale že ji vůbec na vlastní oči uvidí. Kupující byli čím dál tím vzrušenější a vzduch napětím zhoustl tak, že se málem dal krájet.

Lidé dole natahovali krky, aby dobře viděli, a ti, co seděli v lóžích roztahovali závěsy. Všechny oči byly namířené na lotosovou plošinu.

Mo Ran dychtivě zašeptal: „Je to magická zbraň Guilai?“

Chu Wanning mlčel.

Střed plošiny se znovu otevřel a rozezněl se jasný hlas druhé správkyňe Xuanyuanova pavilónu.

„Zde je skutečný poklad: hostina motýlo-kosté krásy.“

„Co?!“

Mo Ran se zarazil a rukama sevřel okenní rám: „To není magická zbraň?“

Ani Chu Wanning to nečekal, okamžitě vstal a přišel k Mo Ranovi a díval se dolů spolu s ním. Ze středu lotosové plošiny se pomalu vynořilo kamenné lehátko omotané osmi řetězy, silnými jako lidská paže, které poutaly živou bytost, která se zmítala a vzpouzela. Ten tvor byl zakrytý vlněným přehozem a bylo na první pohled dost těžké poznat, co to vlastně je.

Ale vzrušení tím jenom rostlo. „Hostina motýlo-kosté krásy“ bez ohledu na svou jakost a podobu, to byl pojem sám o sobě.

Podle pověstí, v době zvané HongMeng, ještě předtím, než byly nebe a země od sebe odděleny, žily kmeny lidí i démonů vedle sebe na jediném kultivačním světadílu. Tehdy také žil druh démonů, kterým se říkalo „motýlo-kostý klan“. Nebyli to žádní silní válečníci, ale jejich těla obsahovala obrovské množství duchovní síly. Když lidé pojídali maso a krev motýlo-kostého klanu, nebo měli s jeho členy pohlavní styk, zvyšovalo to jejich kultivační úroveň. Ti, kteří předtím neměli žádný základ duchovní síly, jí najednou měli veliké množství a mohli přímo postoupit na úroveň mistrů sekt. Tak se stalo, že motýlo-kostý klan byl vyhuben ještě, než se svět vymanil z prvotního chaosu. Jeho členové byli zajímáni, aby sloužili jako otroci, nebo byli rovnou zabíjeni kvůli svému masu.

Už uplynul dlouhý čas, od doby, kdy byl motýlo-kostý klan vyhlazen z povrchu země, ale mezi lidmi se ještě tu a tam našel někdo, v jehož žilách kolovala krev motýlo-kostého klanu. Krev většiny z nich neměla vůbec žádné účinky a nijak se nelišili od obyčejných kultivujících. Ale mezi nimi bylo i několik takových, kteří byli podobnější svým předkům. Maso a krev takových lidí neměly tak silné účinky jako u jejich předků v době HongHuang, přesto dokázaly velice zlepšit schopnosti kultivujících.

Takovým lidem se říkalo „hostina motýlo-kosté krásy“ a ta hostina mohla znamenat dvojí.

Hostina v posteli nebo hostina na talíři.

Což znamenalo, že buď skončili jako matrace v něčí posteli, nebo je snědli. Jestli to bylo jedno nebo druhé, to záleželo na jejich majiteli.

Ten, kdo pocházel z motýlo-kostého klanu a vyvedl se po předcích, nebyl ve světě kultivace pokládán za člověka. I když mezi nimi a obyčejnými lidmi nebyl žádný rozdíl, kvůli honbě za ziskem je ve světě kultivace čekal osud „zboží.“ I když byl prodej hostiny motýlo-kosté krásy nanejvýš odporný, neporušoval žádné zákazy.

Jenom spravedlivé a počestné učené mistry jako například Chu Wanninga takové věci přinejmenším netěšily.

„Tuto hostinu motýlo-kosté krásy nezískala sekta Guyue'ye. Jedná se o zprostředkovaný prodej, ze kterého Xuanyuanův pavilón získá provizi ve výši třiceti procent z dosažené prodejní ceny. Žádáme vážené nesmrtelné pány, aby své nabídky formulovali srozumitelně a nepřekračovali své finanční možnosti.“

Druhá správkyně pavilónu domluvila, luskla prsty a vlněný přehoz spadl.

Pavilón se ponořil do mlčení.

Všichni tak soustředěně civěli na tělo připoutané řetězy k lehátku, že v Xuanyuanově pavilónu bylo málem slyšet jejich dech a tlukot srdcí.

Byla to mladá dívka se štíhlou postavou, s čistou, zářivou pletí, bílou jako sníh. Oblečená byla jenom v průhledném hedvábném tylu, na její odhalené tělo spadaly dlouhé, hedvábné kadeře. Její plné a hladké tělo se třáslo, a ve světle zářilo jako čerstvě napadaný sníh, jako vyleštěný nefrit.

Útlé tělo pevně obepínalo osm silných řetězů, které řinčely, jak sebou zmítala; a v mužích budila zvířecí touhy. I ti soucitnější z nich by jedním dechem přiznali, že ta dívka je dokonalý kousek.

„Dokonalý klenot. Ženská hostina motýlo-kosté krásy v rozpuku.“ Druhá správkyně pavilónu se usmála a uvolnila jeden z řetězů. Než se dívka zmožila na odpor, rychle jako blesk jí chytila za ruku a zvedla ji.

„Mudrc Hanlin jí na paži rumělkou namaloval znamení čistoty. Všichni se mohou přesvědčit, že je to ještě panna.“

Dívka měla přes ústa uvázaný pruh sněhobílé látky, aby zdusil její úpěnlivý nářek, takže jen tiše plakala a z očí jí padaly korálky slz, zlatých slz, které dokazovaly, že v ní koluje krev motýlo-kostého klanu.

Někdo lapal po dechu, někdo polykal na prázdno a najednou to vypadalo, že Xuanyuanův pavilón není plný kultivujících, ale hladových vlků, kteří sledují svou kořist a z jejich zubatých tlam tečou sliny.

Chu Wanningův ledový pohled přeskočil na Mo Rana. Mo Ranova tvář zbělela, nehty zatínil do dřeva. Svým křečovitým stiskem odštípl z okenního rámu dlouhou třísku.

„Co je to s tebou?“

„N... nic.“ Mo Ran se zhluboka nedechl a teprve pak se trochu uklidnil a zavrtěl hlavou. „Jen jsem si říkal, že prodávat takhle lidi je příšerné.“

Lhal.

Jeho oči se znovu obrátily k hostině motýlo-kosté krásy.

To byla ta nejkrásnější žena kultivačního světa, se kterou se oženil, když se ve svém minulém životě prohlásil císařem.

Song Qitong!

